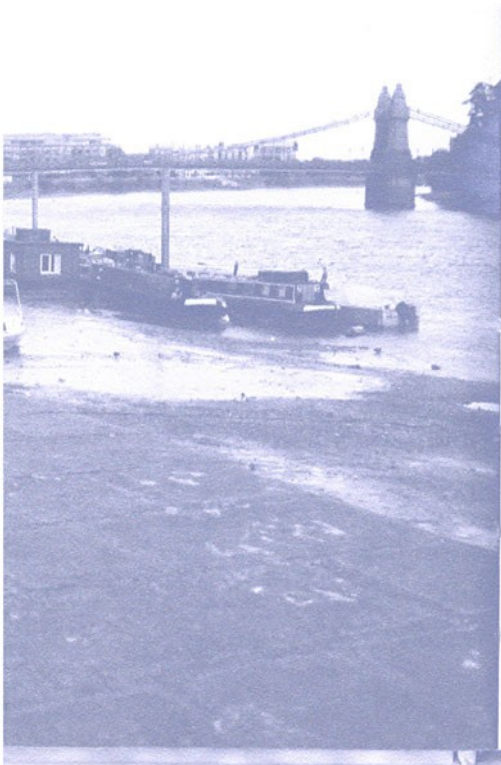

Remor de **Nimfes**

Text per un teatre petit

pàgina anterior:

Dreams of packing it all in. Fotocopiat 2 cops i escanejat. p. 13 de *Little people in the city. The street art of Slinkachu.*

Remor de nimfes
(Text per un teatre petit)
Joan Llobera
2009 - 2010

Em van vendre el futur a preu d'esforç
i pago a terminis
per si encara queden somnis per complir.

Agnès Llorens¹

But I am not a big star. I'm not
even a twinkle. - Waits's eyes
dance. I'm just a rumour.

Tom Waits²

Index:

Nota d'aclariment.....	6
Zero.....	7
U.....	7
Dos.....	20
Tres.....	50
Algunes referències.....	76

1 Entrada del 14/07/09 al blog <http://onsonelssabonetsdepropaganda.blogspot.com>

2 La traducció aproximada seria: “Però no sóc una gran estrella. Ni tan sols una espurna.” Els ulls de Waits ballen.

“Només sóc un rumor” 29/11/75 *Innocent when you dream. The collected Interviews.* . p. 48

Cos

n'Aida

Veus

AS (Aida com essa de Severa o Sinuosa)

AD (Aida com de de Dubitativa o Disbauxada)

AF (Aida com efa de Fugissera o Fredolica)

Nota d'aclariment

Aquest text està escrit per tres veus i un cos. Permet almenys dues formes de posada en escena. La forma més directa d'escenificar-ho empraria una actriu per cadascuna de les tres veus, i una quarta assumiria els moviments del cos. En aquest cas, les 3 actrius de veu podrien actuar puntualment quan apareix el reflex de n'Aida al mirall. Els ecos que apareixen ocasionalment al llarg del text es repartirien entre les tres. També es podria fer amb tres actrius repartint els gestos de n'Aida.

Per a aquestes possibilitats, he introduït tipografies a ressenyar. Destaca el no començar a principi de línia les rèpliques de les diferents veus de n'Aida. He intentat aquí seguir el model de partitura musical: quan el text no és a principi de línia, l'inici s'hauria de considerar relatiu a la rèplica immediatament superior. Quan comença a principi de línia, és una rèplica en resposta a l'anterior, com és habitual en textos teatrals.. Empro aquest recurs per a intentar posar més en evidència l'acoblament de les diferents veus. Em penso que llegint el text de seguida s'entendrà

Una altra forma de representar-ho seria amb tan sols amb una actriu caracteritzant els gestos i les 3 veus diferents. En termes pràctics això suposa un estalvi en sous d'intèrprets, però llavors farien falta alguns micròfons d'ambient i altaveus per tal de poder enregistrar i reproduir els fragments de text que apareixen com a ecos. He introduït algunes marques en el text per a indicar com podrien anar aquests efectes: el text subratllat correspon a fragments que es poden enregistrar i quan és marcat en negreta correspon a la reproducció de fragments prèviament enregistrats. Les indicacions que hi ha no són exhaustives, les opcions concretes en aquest tipus de dispositius sonors acostumen a superar àmpliament el que es pot anotar per escrit, i ser més precís faria el text il·legible. Tan sols he intentat apuntar com podria anar la idea, com l'autor que no precisa el gest de l'actor, sinó que tan sols n'indica la intenció.

Si es volgués clavar més el clau del virtuosisme interpretatiu, els ecos i canvis d'il·luminació podrien ser activats per l'actriu mitjançant gestos concrets com pitjar botons o trepitjar pedals distribuïts per l'espai escènic. Actualment hi ha opcions molt assequibles per a construir tal tipus de dispositius, i s'empren habitualment en concerts o en instal·lacions interactives. Aquesta tria permetria, per una banda, estalviar-se inclús el tècnic de llum i so durant la representació, i per altra banda contribuiria a una de les metàfores centrals de l'obra, el d'una nimfa que afecta espontàniament el seu entorn i al mateix temps està atrapada en una trampa mecànica. Inclús *mecatrònica*, dirien alguns.

En el cas de deixar una actriu sola, la interpretació es podria veure reforçada per la introducció d'un ocell de llum. L'òliba d'un ull o ocell de llum és “una criatura mecànica que mira el que veu i mostra el que pensa. Té una càmera per bec i un únic llum per ulls. Habitualment viu a les branques dels arbres morts a l'altura del sol de tarda i no vola, a menys de que defalleixi el consum elèctric. En aquest darrer cas, cau. Sovint el trobem connectat a un projector en posició pràcticament zenital, com una lluna fent de forat del cel. És en aquests casos quan l'ocell de llum pot mostrar la seva particularitat més característica, i projecta l'ombra de llum de tot aquell que veu amb el seu ull únic. Alguns creuen que quan està de bon humor inclús hi juga, mostrant els rastres que han deixat les ombres de llum en el seu record. Altres afirmen que l'han sentit cantar com una cadenera”. Aquest últim dispositiu també podria ser útil per a fer una escenografia fàcil de transportar, cosa que, per exemple, permetria representar el text en els llacs de les clarianes dels boscos durant les nits d'estiu, o en espais industrials en estat avançat d'enrunament en pondre's el sol fred de l'hivern.

En tot cas, la tria queda oberta, cada opció té els seus encants i els seus inconvenients.

0.

Una habitació sense finestres ni finestrons. A cadascuna de les dues parets laterals, una mica amunt, un forat circular negre prou gros, i un nombre indeterminat de forats mes petits de diferents diàmetres, incloent un forat petit, una mica més gros que el diàmetre d'un full enroscat. Sembla que tots els forats donen a tubs que van cap a algun lloc. El forat gros de l'esquerra està lleugerament il·luminat des de l'interior del propi tub.

A l'esquerra, uns llençols a terra fent un jaç tronat. A la vora, una dèbil llumeta. A la dreta, potser dibuixats o senzillament imaginats, un secreter i un piano de paret, tot marcadament femení. També hi ha la cadira del secreter. I un espill³. Vora els llençols, un canut de plàstic transparent i uns fulls desenrotllats.

1.

Ambient de llum fred, blavós, un punt trist. Aida llegeix, estirada al llit. Duu una camisa de dormir, i els llavis marcadament vermells. Acaba una línia, somriu. Somieja amb la mirada perduda. Deixa els papers, tot fent mandres i deixondint-se.

Es lleva de cop. Arrenca a caminar però s'estampa contra "la paret" que la separa del públic.

Palpa la paret invisible. La mira, sospitosa. Llavors ho deixa estar. Fa un mig sospir. Mira al voltant, constatant que no hi ha cap novetat respecte l'últim cop que ha vist això. Volta amb el cap cot, trontollant al caminar. Finalment torna al mig de l'escena, s'atura, agafa aire exageradament i:

-(sense emetre cap so) EEEEEOOOOOOOOOOOO!!!

Un temps. Para l'orella. Amb aire desenfadat, com qui s'estira els tirants comentant si avui fa vent o no en fa, passeja per l'escenari.

³ L'espill es pot substituir o complementar amb una càmera connectada a un projector o amb joc interpretatiu entre actrius, segons com es vulgui posar en escena.

AS -No.

AF -Avui Tampoc.

Para la mà cap al cel, com qui mira si plourà o no.

AF -I el temps?

Mira al cel escrutadora, i després mira al voltant, sense aturar la mirada en res de particular.

AS -Bé, Aida. I avui què?

AF -No hi ha gaire fressa...

AS -Arregla't, que si ve tot seran presses...

AF - Si ve... (badalla)

Aida va al mirall, es mira, s'arregla una mica el cabell.

AS -Fantàstica, has d'estar. Imagina't que és avui que...

Es mira, presumida, cantusseja. Volta una mica. De cop, un canvi brusc d'humor.

AD -(fúnebre) I si ningú ja no recorda...

S'asseu, seria, pensativa. Un temps.

AF -Quan temps deu fer?

Va cap al llit, el compon, es troba amb els papers i el tub. Va a agafar-los, com embriagada d'alegria, i just en aquell moment cau un nou tub pel forat petit de l'esquerra. S'hi acosta, el mira atentament però sense entusiasme, com qui ha mirat milers de tubs similars.

AS -Mrrm (no s'entén què mussita, però sembla impacient)

Creua fins l'altra banda, el posa al forat. Està a punt de tornar cap al llit quan en cau un altre. El mira. S'hi acosta. L'agafa. El mira, tot fent el mateix renou d'impaciència. L'agafa, el duu a l'altra banda, amb més pressa. Vol anar a llegir el del llit, i cauen tres tubs més. Evidentment contrariada, esbufega. S'hi acosta. En cau un quart més. S'ajup. El mira.

AD -Res,

AS - res,

AF .- res i...

AS - Res

Els llença cap a l'altre forat. Cau un altre tub.

AS -Buf...

Va cap al mirall, torna a arreglar-se el cabell, es mira, s'arregla. Es torna a mirar, ara de cantó, ara d'esquena. Es posa de perfil i es mira la panxa, com una embarassada. Amb la mà fa el gest de resseguir la panxa com si tingués un bombo enorme. Després el repeteix amb la panxa que té realment.

AF -Quant deu fer?

Fa ganyotes al el mirall. Riu. Ho torna a fer. S'atura. Sospira. Torna a fer ganyotes. Para i mira al voltant.

AD -(altre cop somiadora) Què deu estar fent?

Mira a terra, s'acosta al cilindre. S'atura. Agafa els papers, els desenrotlla.

AS -Potser no ho hauries de fer, això.

AF -Vols dir? Perquè?

Aida canvia de rol, i mira on era abans, com qui renya un nen només amb la mirada. Llavors torna a la posició original i gesticula com qui accepta haver comès un error.

Aida torna a canviar de rol i mira al voltant, com per comprovar que no hi ha ningú.

AF - Tampoc no et veu ningú.

AS - Això es veritat.

Llegeix el paper en veu baixa.

AD -Què...?

Aida segueix llegint, entre dents, amb un plaer evident.

AD -Què diu?

Para de llegir, amb la llàgrima als ulls mira a l'horitzó. Abraça els papers.

AD -Potser l'hauries de desar. Guardar-ho bé.

Dóna voltes intentant trobar on ho ha de desar. No ho troba. Lleugera il·luminació del públic.

S'atura en sec.

AF -Uau!

AS -Espectres! Feia temps que no us veia

AF -Què fort

AD -Hola

Somriure tímid, ràpid i nerviós. De peu junts.

AD -Benvinguts. *(un temps)* No dieu res, eh?

Aida adopta un rol ja conegut, com l'artista de monòleg davant la càmera, impoant una mica la veu, sobreactuant lleugerament

AF -Bé, benvinguts aquesta nit a... a... al cau de n'Aida. Avui tenim moltes coses. Què tenim? Bé, tenim un monòleg, veus desdoblaes. Un espai amb quatre coses -els de l'escenografia, realment... També tenim una actriu.

L'actriu es presenta com si tingués Aida al seu costat, després es posa al seu costat, després veu que no s'està presentant a si mateixa, torna a la posició original per presentar-se, va a l'altra a fer una reverència, mira al costat, fa com si presentés a la que abans presentava, canvia de posició per posar-se al primer lloc presentant el segon, torna al segon presentant el primer, es fa un embull i s'acaba barallant amb si mateixa.

S'atura en sec. Mira cap al públic, acluca els ulls, com qui mira quelcom al lluny.

AD -Vols dir que encara hi son?

AS - Clar que hi son. *(un temps)* Sempre hi són.

AF - Són espectres... *(Aida fa un*

gest, com si el fet de ser espectres ho expliqués tot)

Aida mira al costat amb severitat, negant amb el cap, com qui pensa que ja està tot perdut. Després mira al voltant. Es col·loca mig peu a la seva esquerra, un xic més endavant, altre cop de peus junts. Somriu, nerviosa, una mica encongida. Saluda amb la mà. Després fa un gest de convidar a passar.

AF -Agradable, oi? Abans semblava una mica petit, però...

AD -I vas pensar “potser no és tan greu, total...”

AS - “Pel temps que has d'estar aquí...”

Un temps. Riure sarcàstic.

AS -Abans les parets eren més difuses,

AF - -Si.... D'aquella com boira lletosa...

AD - Feia por entrebancar-se i caure...

AD -(sobtadament greu) Feia por.

AD -Com ho deia?

AS -Qui?

AD - Si dona...

AF -Llum de llimbs

- **Llum de llimbs**

Llum de llimbs

Llum de llimbs

Qui?

AD -O ho has somiat?

AF - Prou

AS -Ara com a mínim més o menys es veu on s'acaba (*pica al terra, com qui comprova que el terra*

és ferm)

AF -On s'acaba

AS -Només s'ha de tenir una mica de cura del manteniment (*esbossa mig somriure, com qui evoca el record de grans obres*)

AF -Fa dies que no plou. Com, com... Com que “com”.

AD - Com?

On s'acaba Com Llum de llimbs

O és somiat

AS – (*com qui renya la tropa*) Què vol dir això! Prou! Ja n'hi ha prou!

Els sons repetits callen bruscament, Aida reparteix al voltant d'ella una mirada ben severa.

AD – xxxxxsss... Potser...

Aida fa gest de parar l'orella, després indica cap amunt, d'un gest tímid.

AD -(*en veu alta i clara, tot i traïr certa intimidació*) Hola. (*un temps*) Eo.

Silenci, cap reverberació.

AF -Potser més tard

AD -Vols dir?

AS -Si dona

Aida s'arronsa d'espatlles

AS -Si

Mira al voltant. Adreçant-se al públic.

AD -(*to fúnebre*) Què trobeu vosaltres? Plourà?

Un temps.

AF -No diuen res

Aida fa befa de l'altra, fent el mim de “No diuen res” amb cara de colló.

AS -(*amb to sever*) És que a vegades... Aviam, quants espectres has vist tu que parlin?

AD -Ai calla. Parlen si els dona la gana. (*un temps*)

S'adona dels fulls que encara té a la ma, els sacseja com qui es vol desfer d'un paper enganxat al dit. Es queda mirant els papers, mira el públic.

AD -Us intriga, eh? (*Aida somriu*)

AS -És només el que surt d'aquí (*mostra el forat de la seva dreta*) i va a parar aquí (*mostra el forat de la seva esquerra*)

Somriu, concedint que no ho està fent gaire entenedor. La il·luminació del públic es fa lleugerament més intensa. Aida mira endavant, intentant veure'ls.

AD -Vols dir que no se'n recorden?

AF - Els espectres tenen mala memòria...

AS - I recordar és bo...

Dubta una mica, no sap si explicar-ho o no. Mou el cap, s'enfada.

AD -(*per a si*) Millor ells que mirar als ulls el buit negre...

Mira al forat. Vertigen, li balla el cap. S'allunya, trontollant.

Un temps. Aida sembla perduda en el record. Torna a mirar el públic. Clissa els ulls, com un espectador perplex davant d'una mostra d'art contemporani que no entén. Ho deixa estar i va per feina. S'aixeca. S'atansa fins al forat gros de la dreta.

AS (*amb to pedagògic*)-El camí cap al món subtil.

Aida acompanya la paraula d'un gest amb les mans, com si volgués gesticular una cosa evanescent. Després mira pel forat, es sorprèn, saluda. Somriu. Després s'atansa al forat de l'esquerra, el mostra d'un gest, com qui presenta algú.

AF -El forat cap al material, cap al món concret.

Aida acompanya les paraules picant amb un puny contra el palmell de l'altra mà. S'acosta al tub i hi mira profundament. Fa unes passes enrere amb cara de no haver-hi vist gran cosa, tot i estar un

poc espantada.

AD- No, tampoc.

S'acosta al tub “subtil”, es tapa els ulls, en actitud pensativa, il·luminada tan sols per la llum que arriba pel tub. Es serena mica a mica. La llum del forat s'intensifica lleugerament. Per un instant, Aida sembla un quadre, immòbil. Llavors torna a arrancar, com qui deixa d'estar entotsolat.

AS -I finalment aquí, on ara tenim terra.

AD - I parets.

AF - I espectres...

AD - I tubs. I papers.

AF - I xerrameca

AS -(rotunda) Som a l'entre-dos-aigües. A on es fa el pont.

xerrameca

xerrameca

Apunta cap a la seva dreta, amb mímica indica que es refereix a darrera la paret. Remena els papers que té a la mà i els acosta a l'altra banda.

S'acosta una mica al públic i, en to de confidència:

AF -Ai, quan plogui.

Aida es posa al seu costat i mira perplexa cap a una banda, com si mirés qui ha dit això.

AF -Aai, quan plogui.

AD - Què passarà?

AF - Com, què passarà? Què vols que passi?

Aida branda els papers, amb cert menyspreu.

AS -

Com paper mullat quedarà.

Aida s'encongeix d'espatlles. Un temps.

AD -Ja havia passat. Abans

AF -

(perduda) Abans...

Aida per un moment sembla totalment ofuscada. Mira al voltant, sense ni una ombra d'alegria.

AF -(extremadament cansada, com qui admet haver perdut una aposta important) Doncs el que passa és que els tubs aquests, aquí, concrets com els veieu, i definits, i evidents, i obvis, doncs aquests tubs, aquests, doncs no. No existeixen. No hi són.

AS -

No,

ni els forats, tampoc no hi són. Ni vosaltres *(assenyala el públic)*

AD -

No...

Aida gesticula, s'indica a si mateixa, i mou el dit vora el cap, gesticulant que no hi és del tot, i després fa “una mica” amb el polze i l'índex.

Aida mira al voltant cercant algú del qual s'espera l'arribada imminent. Torna al centre. S'atura.

En to de confidència:

AF -I n'Aida, tampoc no hi és.

AS -

Si, ella si.

Aida es palpa un braç amb l'altre braç, com per comprovar que encara hi és. Afirma amb el cap.

Llavors es pessiga com qui vol comprovar si dorm, però ho fa massa fort, es pica la mà que ha pessigat amb l'altra, i s'enfada amb si mateixa.

AF -

Bé, no hi és del tot.

AS -

Ah, potser si. *(Aida fa una ganyota,*

adonant-se que no volia dir ben bé això) És a dir, potser no.

AD -

Hi és però no hi és del tot.

Aida somriu pel joc de paraules que se li ha acudit.

AF -(*arranca abrupte, molt ràpid*) Vosaltres sou la condensació dels arquetips de la identitat d'alguns lliures, i aquesta és una representació simbòlica de la realitat concreta de la meva habitació o cel·la segons a qui li preguntis i que vosaltres, sent com els tubs fets de melassa, i subtils, només entreveu: deuen veure un jaç mal girbat enmig d'enlloc, i poca cosa més, enlloc d'un llit sumptuós, en aquesta habitació tan plena de quadres, llibres, calaixos i calaixons.

D'un gest, Aida indica que pari, i la veu s'atura bruscament. Un temps. Somieja. Agafa els papers visiblement arrugats, els mostra.

AF -No ho veieu? La llum, els tubs... Tot això és decorat, són mentides que no existeixen. Com els calaixons.

Indica on estarien els calaixos.

AD -Però ara en tinc la prova (*mostra el tub com una peça "capturada"*)

Aida acosta la mirada als papers, els llegeix.

AS -Aida, no...

AF -Però perquè? Si ni tan sols són reals...

AS (*altre cop, renyant-la*)-Ja coneixes les regles. Tu no has d'intervenir. Tu tan sols has d'inspirar, i recollir la melassa. La feina l'han de fer ells, i tu no els has d'interrompre. Ells són lliures, i són materials. Tu has de fer com si res, com si passessis per allà. Si no, tot es complica massa.

Aida nega amb el cap, i llegeix sense esforç, amb il·lusió. Somriu.

AD -"Els dies passen com el desencís de la infància. Tot resulta... rut? , i cansat, i ple d'una melassa viscosa que s'escola pels finestrans i envaeix de regalims els racons més... Què posa aquí? Més...

Lunètics? Diuen que ve d'una mutació de les aranyes, que han adaptat el teixir a la pol·lució excessiva. Quan la melassa es comença a estendre, la gent fuig: el que tinguin aquí enlloc d'un govern ho resol amb bombes incendiàries. *(cada cop amb més dificultat, com qui llegeix quan no hi ha prou llum)* Semblem tots un estol de refugiats. Per aquí corren remors que al sud s'hi està millor. Jo seguiré aquí alguns dies, però aviat partiré. Això comença a ser invivable.”

AS – *(amb rancúnia)* Calla

Aida mira el paper. El gira i el torna a girar. S'inclina i mira al voltant, ajupida. Es posa de genollons. S'arrufa, atansant-se al terra. Troba una piloteta de pols, la mira, la contrasta a contrallum. La prova amb precaució, però fa un gest de disgust extrem.

Aida es torna a aixecar, camina amb fúria donant voltes, mirant alternativament el full, com qui no s'ho acaba de creure.

AD -Mira com ha acabat. Ara ja no en queda res.

Aida es queda un instant mirant el paper. Llavors l'inclina, com si fos ple de lletres matxucades, que caiguessin tot fent-se pols. Aida mira la pols caure, amb estoica desesperació.

AF -Polsim d'engrunes...

Llavors mostra el paper al públic, que apareix totalment blanc, acompanyant-lo d'una mirada entre perplexitat i pànic.

AS -Ja està. Pfff... Adéu melassa...

AD -Vols dir?

Deixa caure el full. Un temps.

D'un gest de fúria, Aida es tapa les orelles amb les mans. Arranquen els ecos.

Vols dir?

Vols dir?

Vols dir?

Llum de llimbs llum de llimbs llum de

llimbs

Qui?

Vols dir?

Es destapa les orelles. Silenci absolut. Mira al voltant, sembla un poc boja.

AF -Fa mal temps, avui, oi?

AD -Potser plourà

Aida escolta

AS -Ara ve.

AD -Vols dir?

AF -Doncs no se sent res.

AD -De veritat? Què ha dit el temps?

AS -Que et dic que si. Ja ve.

AD -Si?

Aida es tapa bruscament les orelles. Tornen els ecos, més eixordadors.

-Potser plourà

Potser plourà...

Llum de llimbs llum de llimbs llum de

llimbs llum de llimbs llum de llimbs llum de llimbs llum de llimbs llum de llimbs

Si dona

Vols dir?

Llum de llimbs

Aida es destapa les orelles. Silenci brusc.

AF -Plou. Ja està.

AF -Però res, són quatre gotes.

AS -És igual, ja està fet malbé: plou.

Llum de llimbs

Llum de llimbs

AF -Ara si!

AS -(amb to de retret) Paper mullat!

AS- Falsa alarma.

AD- (*amb una desgana notable*) Sempre igual. L'huracà de les paraules o el diluvi de l'oblit. I al final res de res.

AF-(terroritzada) Aida!

AD - Has perdut els papers i...

AS - has perdut els papers!!

Negre

2.

Mateix escenari d'abans. On hi havia els papers ara hi ha un llibre força gruixut. Aida, llegeix, estirada al llit. Duu una camisa de força sense lligar i els llavis vermells amb el pintallavis refregat. Acaba una línia, arrufa les celles. Somieja amb la mirada perduda. S'atura, mira el sostre.

AS -(amb el menyspreu més absolut) en tinc la prova, deia...

AD - És allí, al tub, deia...

Es gira un altre cop, veu el llibre a les mans, el deixa caure amb menyspreu però, tot fent mandres i deixondint-se, s'ho repensa, el torna a mirar.

AF -(entre dents) Tampoc no és una mala teràpia...

Aida mira al voltant, com qui comprova si l'ha sentit algú, i segueix.

AD -Potser sí.

AF - És ver.

Aida es lleva i va cap al mirall, fa exactament els mateixos gestos que a la primera part.

AS -Fantàstica, has d'estar. Imagina't que és avui...

Al mirall apareix n'Aida de la primera part, fent els mateixos gestos. Aida segueix la seqüència de moviments. Segueix imitant els gestos reflectits. De cop, els deixa seguir sols, i s'allunya del mirall. Dóna voltes, camina pensativa. Cantusseja una mica: "als núvols...". S'entreté recollint el llit, molt serena, en contrast amb el seu aspecte.

AS -I llavors, què toca fer ara?

AF -(gesticulant com qui diu una cosa òbvia però que no està segura que l'altre entengui)

Una nova teràpia?

Aida s'ajup, obre el llibre, el fulleja una mica, cercant una pàgina que ja coneix, ho rellegeix en veu baixa, no li agrada. Passa un parell de pàgines, llegeix returant-se a les paraules més difícils.

AF -És un procés que intenta fer dominar dos atractors principals
en l'activitat cortical conscient del pacient,

AD -Encara deuen ser-hi...

Fa una lleugera reverència, excessivament formal, com qui fa teatre.

AS -Aida. Per servir-los.

Fa com qui agafa embranzida. Es posa al seu costat, i com qui parlés d'un objecte proper.

AS -N'Aida. Es tracta d'un rar trastorn dissociatiu. Mostra Anosognosia Intermitent, Apràxia Ideatòria i altra Simptomatologia Variada, la intermitència de la qual dificulta encara més el diagnòstic. En diuen (*ha anat accelerant el discurs i ara ja parla rapidíssim*) Dissociació Múltiple Altrament No Determinada, amb deliris de realitat puntuals.

Aida indica el lloc del costat, s'hi coloca, saluda amb una lleugera reverència no exempta de certa ironia, va a tornar al rol d'abans, però es força a parar abans de tornar a barallar-se amb si mateixa.

AF -És una forma educada de dir que no saben què té.

Aida es gira cap al públic posant-se la mà sobre els ulls, com qui mira a la llunyania. Aida fa una passa al costat, com si fos una altra persona que observés el lloc on ella era abans.

AS -Delira

AD - Vols dir?

AF - Ai, calla. Si no en tens ni idea.

AS -(com una piconadora, important veu de doctor) “La pacient mostra un quadre dissociatiu múltiple que no puc diagnosticar altrament (*gest com de dir llàstima, aquesta no l'he enganxat, com qui xuta a porta i falla*) d'una dissociació aguda altrament no diagnosticada amb un origen indeterminat. Té una lleu depressió atribuïble al règim d'internament, però no mostra pànic, angioxa ni trastorns maníacs. Pateix Amnèsies Intrigants, en general molt focals, tot i que no sempre evanescents i dissociacions agudes que (*amb veu de cada cop més enfadada*) sembla fer esforços per a controlar.

Aida mira al seu costat amb ulls grossos, com si hagués de renyar un nen petit.

AD -(xiuxiua)Encara hi són?

AF -(xiuxiua) És igual. Si ho vols, explica-ho, potser t'anirà bé. I potser si que et sentiran...

AS -(xiuxiua) Per si de cas. Si hi són.

AD -(to monòton, confiat i avorrit) El quadre dissociatiu sembla provocat per una reacció de defensa excessiva front a una experiència traumàtica, molt probablement en l'etapa infantil, tot i que (*cau un tub, se'l mira, però no canvia el to de veu*), resulta difícil fer-ne un historial precís degut als molt elaborats deliris de realitat que (*cau un altre tub*), en combinació amb la total manca d'informació sobre el seu passat, no permeten discernir clarament entre la memòria i el record inventat (*agafa els dos tubs, va cap al forat de l'altra banda, quan és a mig camí en cau un altre, es gira, al cap d'un temps tres més, hi va i els agafa sense parar de xerrar*). Al mateix temps conserva una terrible lucidesa sobre la seva condició, sobre el motiu que té d'estar aquí i sobre la natura dels seus deliris, que ella considera una realitat indiscutible (*quan té els anteriors i es gira per dur-los a l'altra banda, en cauen 7 més, ella segueix intentant dur-los, atrafegada*) i no obstant admet com a inadmissibles en el que ella denomina "el vostre sistema de creences". (*en cau un altre més*)

AD -Prou!

Aida primer gesticula amb fúria, després canvia de rol i mostra sorpresa de la seva pròpia reacció.

Amb el crit, la llum canvia. Aida s'ho mira tota estranyada.

AD -Què ha passat?

Agafa el tubs i els posa a l'altra banda, tot mirant al voltant.

AF -Ai, com enyoro els follets...

Aida segueix mirant. Es gira, esvalotada, com qui sent algú darrere seu. Mira. Ningú. Torna a mirar al voltant. Llavors pensa amb el cap cot, respira fons estrenyent les dents.

AF -(El to ara sona sincer, com qui intenta explicar en paraules senzilles el que ha passat) Ha passat una cosa estranya: la llum ha canviat. Ha estat només un segon. Els tubs t'atabalaven, t'has enfadat, has pensat prou! i la llum ha canviat.

AD - Potser és una coincidència.

AF - Potser si

AS -Però el fet es que la llum ha canviat.

Un temps.

AD -Potser hauries de...

AS - fer com qui sentís ploure?

AF - Com?

AS - *(gesticula amb els dits. Fa renou de pluja)*

AD - *(escèptica)* Fer que plogui?

AS -No. Fer com quan sents ploure.

AD -Ah.

AS -Val.

Un temps. De cop recorda el que volia fer.

AF -El recompte!

Pensa una mica, recordant i mirant com ho ha d'explicar. Sembla que estigui a punt de xerrar, es posa en situació, amb les mans gesticula com si li estigués explicant la situació a una altra persona. Torna a canviar de rol i segueix pensant. Llavors es decideix a contar-ho.

AF -Al principi era espectacular. Tots aquells brogit de...

AS - Bé, de meta bòlits, ara pot dir-ho, que eren metabòlits, però llavors no ho sabia, què eren.

AD – Metabòlits

Aida fa com si anés asseguda en una diligència a tota velocitat, rebotant pels sotracs

AS - Meta bòric

Aida fa com qui treu espuma per la boca i cau a terra, sobre-actuant

AD - Meta còlic

Aida fa com qui li fa mal als budells, doblegada.

AS - Melancòlic

Aida fa com qui mira un tren que marxa, amb una llàgrima de diumenge al vespre a punt de caure.

Aida es posa al costat, la mira amb ulls grossos. Torna al rol d'abans, i acota el cap gesticulant que sí.

AS – *(molt convençuda)* Era espectacular.

AD - Tancava els ulls, els obria, els tancava, els tornava a obrir. I el gust de les coses. La llet. Les farinetes. *(somriu)*.

AS -Però això va ser després.

AF - Si, abans va venir tot aquell rebombori *(Aida en postura de part)*, i la llum. I el fred, de cop. I què diferent es percebia tot!!

AS -Una mica més endavant...

AD -El gust de la terra... La fruita trinxada... Els bistecs.

AS -Una mica més...

AD -El menjar preparat

AF - *(imitant un soroll de microones en acabar)* Ping!

AD - *(to fúnebre)* el pensar preparat.

AF - No... No
hi ha forma de trobar melassa... Costa més i més...

AS - Però això n'Aida no ho recordava, llavors. S'ho va inventar més tard, això de la melassa, perquè no és real. Sabem que no és real, te'n recordes?

AF -No, llavors no ho recordava... No va ser fins... *(adonant-se'n mentre ho diu)*. La terra. La olor de la humitat de la terra.

Respira ensumant profundament

AD -I el tast del menjar... I després, amb una mica de temps, va tornar tot. Tot.

AS - Com vosaltres... (*canvia de to, ara sever*) Fora d'aquí!

Fa un gest a l'aire com qui fa fora un gos. Queda immòbil, un instant.

AF – No ho recordeu, eh?

AS - Sou espectres. Sou condensacions de personalitat d'algun lliure, del que sou un precipitat. Com la llet condensada. O la melassa de l'art (*amb fruició*). Per això no recordeu que ja hi éreu, aquí, ahir, i en canvi penseu que vau fer això o que vau anar a allò. Però no éreu vosaltres, no pas, no.

AF -(*explicativa*) Bé, resulta obvi que no eren ells. No podien ser ells, perquè no existeixen...

AS -Ni tu, que no eres tu, perquè tampoc no hi ets pas, aquí. O no del tot.

Aida es posa a una banda a estirar una corda invisible, com qui juga a arrancar cebes. Després canvia i fa com si estigués a l'altra banda de la corda fent el mateix esforç. Llavors amb el gest fa estira, arronsa, estira, arronsa. Torna a canviar de costat. Després s'atura al mig, un segon, per descansar.

AD -(*amb sobtada malenconia*) Sembla tan nítid, ara...I saber que és fals!...

Aida queda un instant pensativa, després somriu gronxada pel record.

AF -Llavors vas aterrar aquí per primer cop.

AD - Si, quan vas recordar tot allò... Tingueres insomni

AS - Et posares
molt nerviosa...

AF - Et pensaves que li podries fer entendre a algú...

AD - I et donaren allò, aquelles coses petites

i rodones que no tenen gust de res.

AF - El món canvià d'aspecte...

AS - i acabares aquí. (*mira al voltant*) El cau! La teràpia. (*en parla amb dificultat*)

AF -El teu primer psiquiatra... Pobre. Era un freudià molt estricte. En contar-li d'on venies, ell hi va veure una identificació amb els contes de nines, amb...Veié en aquests records una fantasia monstruosa, introduïda per a compensar la manca d'afecte de... de...

AD - Del pare? No ho vas entendre mai.

AF - Deia coses com

AS - (*veu de doctor*) “la nena necessitava desviar-se temporalment del camí recte, desafiant a se mare i al súper jo, per arribar a un estadi superior d'organització de la personalitat. Tot i això, ha après que el seu super jo ha d'interioritzar les figures paternes i maternes per arribar a ser capaç d'enfrontar-se amb els perills de la vida”.

AD - No entenies què deia

AS - Però de seguida vas provar d'embullar-li els fils. Per saber si allò que creies realment funcionava...

AF -Al principi tot anava bé.

AS - Vas inspirar dos mètodes diagnòstics nous, segües anant al teu aire...

AD - Començaves a veure bé els fils, a saber com manejar-los... El problema van ser els exercicis de regressió

AF - Què calia fer, amb allò?

AD - “Es un deliri d'una coherència insospitada”

AS - La hipnosi no funcionava

AD - l'experiència

“catàrquica psico-correctora alliberadora de la repressió inconscient” no es produïa...

AS -I et van donar allò.

AF - No ho volies.

AS - T'ho havies d'empassar.

AD - Ell estava espantat, sentia que perdia el control, atrapat en aquella obsessió febril de fer nous mètodes diagnòstics....

AS - Va deixar-ho estar i va tirar ben bé pel dret.

AD -Farmacologia.

Gesticula el fet de posar-li dos pastilles e nun potet, ho mira com qui mira quelcom ridícul, li ho posen a la boca i li ho fan empassar.

AS- I punt.

AF - Tot d'una al carrer. *(un temps)* Feia un matí molt fred, amb l'aire molt net. Va passar un camió rugint.

AD - Vas sentir el rebuf a tot el cos, i en tornar obrir els ulls vas pensar: quants carrils hi ha aquí?

AF - Va ser com adonar-se d'un clatellot *(Aida gira la cara com a qui li foten una bufetada)*: ja no eres aquí.

AF -Com enyoraves la dolçor distesa dels dies d'abans...

AS - Però les drogues funcionaven: ja no veies fils de llum.

AF – I sabies

(llaminera, i després canvi de to) Que mai acabava de saber relligar, ni ennigulant-lo. Així que de melassa, res.

Somieja amb una manifesta nostàlgia.

AD *-(un punt divertida)* Tampoc no sabies cap a on havies d'anar. Vas pensar que un cafè et despertaria. Què és això que et donen que et fa anar sempre adormida?

AF -Què havies de fer? Cercares. Feina. “Potser si et veuen més, podràs ajudar a fer més melassa”, vas pensar.

Aida es posa al costat, gesticula que calli. Torna al rol d'abans, mira. Torna al segon rol. Mira amb ulls grossos. Torna al primer rol. Fa que no amb el cap.

AF -I cercares feina al teatre

AS -Llavors encara s'hi podia comptar amb algun bocinet, de tant en quant.

AS -Vas tenir sort, vas trobar una feineta. Un paper petit. Fer d'actriu a tu ja t'anava bé... De fet, t'encantava.

Somriu recordant, contenta.

AF -I els somnis... Fou en aquells temps que van tornar.

AS - “Com que veig que estàs millor, ara reduïrem una mica la posologia.”

AD - És ben estrany, això dels somnis. Les nimfes no en tenen. No en fan. És una cosa que només poden tenir els lliures, carregats d'anhels i contradiccions i pors i obsessions incapaços de conciliar l'oníric amb el quotidià.

AD -Així que un somni és això...

AF- Obres els ulls i ets al mig d'un llac molt gran. Sures massa, i t'adones que l'aigua és salada. Recordes algú que t'ha parlat de la mar, i penses que deus ser-hi.

AS - I penses que hi voldries anar.

AD -Mires la lluna plena com un forat al cel, i els crespells de les ones com un esquinç fugisser.

AF -

No

hi ha ningú, però mires la nit, el seu esplendor. Rius contenta, i et capbusses.

AS -

Baixes ben avall, fins on

la llum quasi t'enlluerna, i en trobes d'altres com tu, i rieu

AF -

i llavors recordes un somni on estaves

atrapada en una pell de teranyina,

AD -

com en una ment feta de somni.

AS -

I plores, plores llàgrimes al mar.

AF -I et despertares i pensares “Què voldrà dir tot això.”

AS- (*veu de doctor*) “els somnis són una il·lusió enginyosa, semblant als trastorns psicòtics. Un manicomi encantador amb una forma universal i amb un contingut que, tot i ser particular en alguns aspectes, té per guia i per motlle formes universals”

AD -Però no ho sabies, això, llavors. Només t'havien dit que el teu record era mentida

AS -

És mentida

AD – t'havien donat un curs accelerat de psicoanàlisi freudià, i un bon exemple de quin efecte fan els calmants.

AS -A més, llavors no havies vist el mar. Mai. Només veies els carrers, aquell carrer, i el camió que passava a fregar. I recordaves les llàgrimes i el sabor de la mar salada, i que somiaves en somiar.

AF -

I que ja eres una

dona. T'havies convertit en una dona. Ets una dona.

Es mira, saluda, dona la volta per a que la mirin. Somriu.

AS -

Tan sols una dona. I no veus els fils perquè no

existeixen.

AD -

És mentida.

AS -

És cert.

Aida es posa al costat, i refà el raonament tot gesticulant, com qui dubta entre entendre que és cert que és mentida o que no és mentida sinó que és cert. Es torna a posar al lloc d'abans tot fent un gest de menyspreu.

AD -Potser és que abans no els recordaves.

AD -Potser és que la melassa i el llac tot plegat és un somni i no recordes que ho somiares. Potser no hi eres, tu, al somni.

AS - Ah, clar! No eres tu, només eren els teus somnis, oi?

AF -(veu de doctor) “Amb les molècules de la memòria, noradrenalina i serotonina, fora de joc, i amb els seus circuits totalment atenuats, és perfectament normal que no recordis els somnis. Això podria ser perquè contenen informació poc útil o inclús errònia que convé no prendre massa seriosament.”

AS - El doctor ja deia que hauries d'evitar parar-hi massa atenció.

AF -“Si t'adones de la incapacitat per percebre la natura delirant del que somies quan somies, comprendràs com d'inútil i infructuós seria intentar dissuadir algú d'una creença paranoica, com la que tens tu.”

AS -Els doctors opinen que quan dormim som tots uns psicòtics. I en bona part també ho som quan estem desperts. Són molt venjatius amb això.

AF (important veu de doctor)- “L'activitat aberrant d'uns mòduls cognitius concrets pot provocar la dissociació de l'esquema corporal. És el que fa habitual les figures del doble en els somnis lúcids i deliris similars. Pel que fa a l'oblit de la memòria, és previsible tenint en compte la seva tendència a somiar desperta. En el son els sistemes noradrinèrgics i serotoninèrgics es veuen afectats, però és el sistema colinèrgic, i en especial els agonistes muscarínics els que afecten més la fase del son del somni. De forma molt similar, són desequilibris entre el sistema dopaminèrgic i el sistema colinèrgic el que provoquen les seves psicosis”.

AD -I tu discuties: “però aviam, segons voltros, voltors, la dopamina és important per la motivació,

no? I és el que tenen desequilibrat els esquizoïdes i en defecte els depressius, oi? I en canvi, el sistema colinèrgic actua en el fantasiejar, oi?”

AF -Llavors el que esteu dient només vol dir que les psicosis venen quan allò que el lliure vol no és allò que somia! No és estrany que n'hi hagi tantes, de psicosis, veient el vostre sistema de creences!! Penseu-ho (*gesticula com si tingués cada una de les dues coses a cada mà*): el que un vol, aquí. I el que un desitja, aquí. Objectius i anhels. Plans i sospirs. Regles i delits. És impossible que un senti connivència, complicitat, empatia (*mou la mà del desig*) pel que vol, pel que fa, pel que ha de fer (*mou la mà del voler*)!!

AD -Pobre psiquiatra..

AF - Però recordaves. Recordaves haver tingut un somni. I recordaves els temps d'abans.

Somieja

AD -**Així que un somni és això...**

AS -Li intentares explicar.

AF -(*fent de pacient imitant el terapeuta*) El que vostè està fent és patologitzar l'univers sencer...

Miri, un dels meus principals proveïdors.

AS - Un tal Brossa. Patia una espècie d'arrest domiciliari. És a dir, podia sortir de casa, però no se'n podia allunyar massa. Tota la vida en un pis que se li anava encongint, sempre procurant intentar filar melassa. I amb qualsevol cosa. Escrivint, amb dibuixos, composicions d'objectes, teatre, el que tingués més a mà. Però en tota la vida, no em va veure. Mai. Tan sols després de caure per l'escala, es va aixecar i es va quedar una mica parat en veure el seu cos a terra. Va mirar les escales, després el seu cos estès. Va girar el cap, i em va veure, de ple. “Ah, ets aquí”, va dir. “Estic content de saber quina fila fas, finalment”. I llavors mirà el cos estès a terra, i digué “suposo que això és tot, oi?”

AS -I li vas dir “sí, més o menys”.

AF -Va somriure, i va anar mirant tot aquell embalum d'objectes que havia deixat enrere. Al principi

n'intentava agafar algun, però mica a mica ho entenia, que ara ja només era eteri...

AD - Va ser l'únic cop que em va veure,

AF - tot i que feia molt que érem junts

AS - i ell semblava saber-ho.

AF -Quan el trobava cercant inspiració entre els seus somnis, sempre el trobava escombrant.

Escombrava el terra, fins l'extenuació, sempre, no fos que hi hagués pols. Ell podia anar brut, però el terra, sempre ben granat. Escombrava i escombrava i, de tant en quant, s'aturava i s'eixugava el front. Mirava el cel, i deia: "l'estat és una gran paraula". O una altra així. I seguia escombrant.

AD - En canvi, si hagués caigut en les seves urpes, l'haurien declarat incapaç un "obsessiu-compulsiu amb un síndrome de Diògenes notori". Si no hagués estat tan caparrut, l'haurien medicat segons el règim habitual i no hauria fet res més que cercar el còctel de fàrmacs que el deixava menys empardalat durant el temps que li quedava per viure. Però no tenia cap document d'identitat, així que tampoc no hauríeu pogut processar el seu cas.

AS -O el cas Bauçà...

AF -No parlava. Mai. En somnis el que feia sobretot era cavar un forat a terra, i escriure. Escrivia uns fils increïbles.

AD - I no deia res més. El problema és que de tant poc parlar perdia la veu i tot, li faltaven les paraules, i no es podia endreçar els fils. Els doctors en diuen afàsia anòmica. Però quan li passava, llavors sí que deia. Deia: "La impressora no va."

AD -I llavors: "Falta paper a la impressora". "Paper?" "Sí, paper." Sempre acabava trobant algun follet que no ho sabia, això d'ell, i l'embolicava i acabaven mirant pertot, aviam si trobaven paper...
(riu) Li agradava, enganyar els follets. No he vist cap lliure fer-ho tant bé.

AF -"Cada indret té set ventades,
per on volen els elfs muts."

AS -Però no li agradava, al psiquiatra, el que li contava, i es va acabar posant nerviós. (*veu de doctor*) “Una nimfa, una nimfa. Però com pot ser, una nimfa? Com és el seu metabolisme? Mètode de reproducció? D'on surten les nimfes? Vull dir, qui les fabrica?”

AD - I vostè ho pregunta, precisament? Ho hauria de saber, vostè s'ocupa de les coses vives... Reproducció (*gest de fornicació*). No, les nimfes és diferent, no es fan així. Són part del món eteri, substància onírica.

Aida recapacita un segon. Recorda la conversa amb el psiquiatra, com li intentava explicar.

AF -Recordes els dies de boira? Recordes aquell xispejar en l'aire? Recordes quan miraves aquell paisatge conegut, familiar, apamat. Recordes aquell xispejar a l'aire, com un murmur de la imatge, quan no sabies si veies el que hi havia, o imaginaves el que sabies? Recordes que pensares “on s'acaba el que quasi veus i comença el que quasi creus veure perquè saps que és allí? La veus, aquesta línia, entre una cosa i l'altra?” Recordes que ho pensares? Doncs és aquí on viuen les nimfes. Es clar, si un viu en un lloc on no hi ha boira i on enlloc de boscos hi ha muralles de ciment, doncs deixa de saber que aquestes coses poden ser-hi, aquí, més enllà, o just davant. I òbviament, si vas pel món explicant aquestes coses, acabes amb un diagnòstic de trastorn de personalitat.

AF -Recordes aquell dia d'excursió, enmig del bosc, que seies en una pedra, descansant, i em veieres, un moment? Feia la boira que et deia, i no hi havia ningú més, però jo sé del cert que em veieres.

Aida canvia de to, perdent la paciència.

AS - Aviam... “La diferència entre una pedra i un gripau radica en l'ordre subtil, en cert endreçament difús, però amb una cronologia mortalment precisa. Sí, precisament, mortalment és la paraula. Això és el que fa la cosa.”

AD - “Què guapa que està quan s'enfada...” Però em vols escoltar! I no facis aquesta cara de babau.

Què et creies, que no et sentia pensar?

AS -Amb això es va espantar.

Aida adopta una actitud reflexiva sobre el que va passar.

AF -Llavors va pensar que desenvolupaves trets esquizoïdes, o potser un d'aquests rars trastorns dissociatiu d'identitat...

AS -Li intentares explicar.

AD -(*de cop arranca molt ràpid, quasi inintel·ligible*) "El problema es el teu sistema de categorització. Si canvies aquesta teoria de conjunts per aquest axioma d'estratificació, i després ho internalitzes així, a nivell metafísic obtens la metàfora i la semàntica. Amb la lògica conseqüent pots fer encaixar la indeterminació quàntica i la relativitat, i ja pots definir la física de la metafísica, i el seu abast, i per tant la substanciació de la melassa, el substrat de l'inconscient col·lectiu i la seva relació amb el metabolisme molecular. Així pots diferenciar entre un cadàver i un ser animat."

Aida mira a un costat i alça les celles, com qui pensa si es creuran una mentida tan grossa.

AS - Era impossible que ho entengués.

AD - Potser et posares nerviosa.

AS -Li va explicar ben clarament.

AS -Ja està, ja em puc guarir, no? Està admès, sóc culpable. S'ha acabat, la confessió.

AD -Però tampoc no ho va entendre, no. Et va deixar per impossible.

AF – I el teatre va tancar. Manca de públic, deien.

AD -Estaves molt cansada.

AS - Cansada de cercar, i de cercar nous proveïdors...

AS -És molt difícil trobar-ne quan tothom va tant atrafegat. Amunt i avall, amunt i avall. Tothom corrent, ningú té temps. Es clar que estan tots malalts. Un mal invent, això de les ciutats.

AS -Vas acabar al carrer, altre cop, divagant... I no hi havia melassa per enlloc. Ja no sabies on

cercar. No quedaven poetes que fessin melassa en aquella ciutat amb presses. Llavors si que enyoraves les nits junt al llac, totes mirant si algun estel s'apagaria, senzillament pel plaer d'esperar.

AD -Com pot algú fer de musa en aquestes condicions? No podies fer res més, i començaven a venir les tremolors de les nimfes velles del llac. Tot i veure-ho, pensaves: son els antipsicòtics, són els antipsicòtics. Encara no havia sortit el Clorazepam.

AD -Llavors ho va veure ben clarament, que la solució era la medicació. (*posa cara d'extremadament col·locada, amb convulsions intermitents*)

AS -(*com qui renya un nen*) Sempre se t'oblida, que ara tens un cos, un cos amb una química i unes regles, i que l'has de cuidar...

AF -Ja no quedava res d'aquell estar en el present, del sabor del lúcid, enyoraves tant aquells fils relligats, aquella tela de bola, teixida tan fina i consistent, que de tan espessa costa de menjar, tot i el saborosa que és. No te'n quedava ni la memòria, de tot allò. I tots els lliures que creuaves atrapats en l'associació obsessiva, merament conscients.

AD -Qui té temps, vas pensar? I ho vas veure ben clar. Va ser quan vas ajuntar aquell grapat de ionquis torturats. Segurament el grapat de politoxicòmans més creatiu que haguessis pogut trobar.

AF -Era perfecte per aquells destructors bestials. Les seves muses eren químiques: n'Aida seria el seu camell.

AS -(*sarcàstica*) La industrialització del poema. Teixirien melassa com robots col·locats. *S'atura un segon, embargada pel record.*

AS-Era ben senzill... Primer repartia i cobrava, i després... Mmm.... Una barreja de morfina i scopolamina... Li diuen el somni de l'ocàs. El cos segueix conscient, però el dolor desapareix, i la memòria també... Es va inventar pels parts... Pels dolors dels parts... (*Aida fa un gest de panxa grossa*) La diferència és que la prenies fumada. Més pèrdues, però l'assimilació és més ràpida. Amb tots aquells depravats, que podies trobar millor?

Aida pensa un segon, somriu confiada. De dins el llibre d'abans treu una cigarreta, l'encén i fuma.

Treu una bafarada de fum dens i melós, el fum apareix com un lent remolí retallat per la llum, sospira amb un mmmm.... de plaer. Recorda la sensació, se li posa la pell de gallina.

AD -Era ben bona, aquella melassa.

AF -Però durava tant poc...

AD -Vols dir?

AF -(per a si) Si, realment l'absorció és més ràpida així...

S'acaba la cigarreta i l'apaga tranquil·lament.

Podies palpar-ne l'absorció pulmonar, la dissolució per les artèries i els capil·lars, la indiferència del sistema immunitari, la dispersió progressiva dels reactius i el lent arribar fins al sistema nerviós (*respira profundament de plaer, revivint l'estat obre els ulls, sembla lleugerament col·locada*).

Mm... El sistema parasimpàtic, l'acetilcolina desorientada, tots els receptors muscarínics inoperants.... Uau. Fantàstic. Estàs lúcida, i serena, però de cop tot el dolor d'aquest maleït cos, tot el patir per trencar-te o tenir por de cop desapareix, i la tortura de la memòria, tot això que saps i no és cert...

AS -Et van trobar al carrer, davant del portal de casa. Era sorprenent, et senties fresca i lúcida, com després d'haver dormit bé. Però duies la roba esparracada. I el cos et feia mal pertot, com si haguessis fet molt exercici. Inclús tenies algunes esgarrapades. I és clar, no podies recordar què havia estat, tot allò. Amnèsia dissociativa, en diuen. Molt eficaç, aquest “somni de l'ocàs”, vas pensar. (*Aida somriu, recordant*) Un part de melassa en tota regla com feia tant i tant temps i ni tan sols ho pots recordar.

Però tornar a casa et va deixar desfeta: l'havien arrasat, ho havien destrossat tot. El terra semblava un bassal d'escopinades. Inclús faltava un tros de paret. Llavors et va agafar la plorera, i vas marxar. Algú et va trobar així, al mig del carrer. Després hi havia tot de gent amb bates blanques, no saps què et van donar. I després aquí.

Respira profundament, amb un sospir profund. Es relaxa.

AS -Vas perdre molta llum aquells dies. Però estaves contenta: ja quasi no podies veure els tubs aquests que ningú veu. No ets una nimfa enviada a un cos per collir la melassa dels actes creatius. Els lliures han deixat de veure el món eteri. I l'han deixat de veure perquè no existeix.

Mou el cap, negant, com a qui no li convenç un argument, malgrat entendre que és bo.

AS -I ara tu també t'has de guarir.

AF- Va ser a causa de tot allò, de creure veure aquells fils. De l'escassetat de fils.

Pensativa. Dóna voltes, caminant lentament.

AD -(amb sorpresa) No saps si ho recordes, de fet.

AS - Però ho recordaves llavors.

AD -Potser és que resulta difícil recordar un món tan gris, tan ple de gris, ni tan sols pútrid, ni tan sols avorrit. Tan sols continu, regular. Monòton. Pla.

AS - (veu de doctor) Què li passa?

AF - Enyora aquell món de trenes i obaga,

AD -(to afectat) el caprici febril d'aquell passat inaccessible,

AF -perduda en una marmanya estranya

El to de les rèpliques passa progressivament d'afectat a irònic i a compulsiu.

AD - pelada

AF -Com un galet de riu arribat al mar.

AS- un meandre on la sorra va a extingir-se,

AF -a l'últim...

AS- xisclava

AF -un món assecat de melindros arrugat

AD - de paret mal estucada

AS -amb l'aire pudent d'alè de peix vell sense escates.

Ensuma. Mira al voltant

AF -I va acabar atrapada aquí, n'Aida. Atrapada entre les parets i

AS -(severa)Medicació.

AF - (com qui recorda una festa salvatge) Drogues incendiàries...

AD - (com qui recorda un vell acudit, burlant-se de la veu del doctor) “Anosognosia intermitent...”

Sospir de nostàlgia.

AS -Començares a cridar a tort i a dret el que creies cert. Ho van solucionar (*Aida fa un gest d'injecció*), i acabares aquí. I ara... Ara segueixes una teràpia inacabable.

AF - indissoluble

AS - inabastable

AD - inevitable.

AS -Però potser pot ser... La medicació també deu ser un camí... Seria... un oblit induït...

AF -(veu de nena) I em guariré, doctor?

AD -(veu de doctor) “Ningú sap realment com funcionen, aquestes drogues... Ningú realment explica el detall dels neurotransmissors.... Confiem en que això és una bona pràctica, perquè creiem que explicar-ho així acabarà donant una bona explicació.”

AF -Llavors és com un acte de fe?!

AD - “Potser si. La neurofarmacologia és més un receptari que una ciència exacta.”

Pensa. Un temps.

AD -El que és segur és que ara ja no veus mai els fills!

AF -Només els tubs per on venien. (*indica els forats de la paret*)I tot per acabar així.

Aida respira, sospirant profundament.

AF -Apràxia ideatòria.. Deien... “La pacient mostra símptomes notoris d'apràxia ideatòria”

AD -Apràxia ideatòria, apràxia ideatòria... Que ets una musa, hòstia. Clar que tens apraxia

ideatoria.. Tu no fas plans. No has de fer plans. No intervens. No ho has de fer. Ets com els enzims.

AS -Factor coadjuvant.

Aida s'ha anat enfadant i ara camina enèrgicament donant voltes. De cop s'atura al mig de l'escenari.

AD -Ara ho has de deixar estar, tot allò. Recorda la teràpia: només has de fer bé el relat, adonar-te de la ficció de tot plegat, i esperar... Ara tan sols has d'esperar.

AF -Esperar l'esperança... O l'esperança d'esperar...

AD -No, ni tan sols. Oblida't dels anhels i dels fils de la metafísica... Ja està. Ja està.

Un temps.

AF -No ho recordes?

Aida rumia

AD -No

AF -No ho recordes...

AS -És així. Tu no ets una nimfa. La intuïció no val. Fes memòria.

Perplexitat.

AF -No ho recorda!

AS -Cal esperar l'efecte de la medicació.

AD -Aviam. Què queda a l'aire després de la pluja?

Aida immòbil, perplexa. Un punt de desesper.

AS -Recurrent, el fred desesper.

AF - La dolça ironia?

AS - També.

AD -Quines són aquestes ombres que et volten?

Sembles arena escolant-se entre els dits

AF -Encenalls d'esfilegassats,

felicitat de dents massa blanques.

AD -Brunyir el mirall ajudarà a esborrar l'oblit,

a retirar el retronar de les paraules...

AS -I què en fas de les martingales, del seu brogit?

I si d'emprar-les, les paraules s'han desdit?

Aida mira al voltant, com si li semblés que algú sospitós l'observava.

AD -Potser s'acabarà el transport de tubs.

AF - El càstig de les gallines

AS - La tortura dels infants.

AD -Potser inclús podràs desfer-te de tanta modulació de neurotransmissors, teràpies repetitives i burocràcies febrils

AS - que tant et debiliten

AF - maten

AD - piquen

AS - humilien

AD -Potser vindrà un altre tub, escardassat,

que tan sols hauràs de tornar a enviar.

Tant penses, que vens d'un llac de terra endins,

que vius de melassa i endreces fils,

que no veus que segurament no ets pas més

que un estúpid tub missatger de papers

AS - Un potencial d'acció

AF -

ARN fugisser

AS -Espera aquí el proper tràmit,

fes el que cal, calla aquiescent.

AD -Potser només cal passar tubs

AS- i somriure educadament.

AD - Com un telèfon desballestat

AF -

Quan podré marxar?

S'acosta al tub que ha llençat, l'agafa.

AS -Ara. Si. Ja està (*un temps*). Només necessites que t'entreguin les comandes número

AD -

No ho

recordes

(AS) i els formularis fefaents que tal com sap va omplir en la firma del pacte,

(AD) quin número era?

AS - (*acabant la frase d'abans*) en el dia del seu ingrés.

AF -De què parles?

Aida mira el paper que té entre les mans.

AF - “Penso en tu i no et trobo. No sé on ets, què fas?”

AS -Ja ho sabia. Què hi farem.

AD -

Però si ell no sap ni qui ets, no t'escriu, a tu.

AF - “Encara manca la melassa, però els dies són alegres,”

AD -

i ja quasi estàs curada, aviat podràs

tornar d'allí on vens.

Un temps.

AD -Quina hora deu ser?

AS -16 d'agost. Negra nit.

AF -(com una cantarella) Les dues, les tres, les quatre...

AS -No ho saps pas. Com vols saber-ho, quina hora deu ser?

AF -Tres quarts i disset

AD -Cinc quints vint-i-u

AF -La tristesa dels esquàlids és que passen la nit pensant en com de bé hi veuran de dia

AS -De dia no s'hi veu

AD - Tothom queda encegat

AF -Zic zac zuc

AS -gat gos lladruc

AD -I quin dia deu ser?

AF -Deu ser dia de revisió, no?

AS -Ara vindran

AD -Potser és avui quan la jutgen

AS -quan fan la pau de les pautes?

AD -I les pautes de les tes?

AF -Perquè hi confies tant, en que vindran?

AS -De veres creus en la salvació per la paraula?

AD -No. Creus en la salvació del gest. (*un temps*) O era en el gest de la salvació?

Corre a cuit i amagar, es posa drete damunt la cadira.

AF -Salvada!

Baixa altre cop. Es mira la cadira.

AF -(amb un menyspreu absolut cap a la cadira) Salvada...

Un temps. Mira al voltant, sense acabar de saber què cerca. Després atrapada altra cop per un pensament:

AS -Què és el que fa la diferència entre la musa i la persona?

D'on venen

AF - els murmuris de la nit,

AD -els reflexes del mirall

AS - la memòria de l'oblit?

Aida s'aixeca amb molta fúria.

AS -Límbic!

AF -Limfàtic!

AS -Simpàtic!

AF -Parasimpàtic!

Aida torna a seure amb igual fúria i recupera el to d'abans. Agafa molt aire. Mica a mica la seva respiració es va calmant.

AD -I tu te'n recordes?

AF - Si es clar. Per fer massa preguntes Si, ja està.

AS - I perquè? I ja està.

AD -Val.

AD -Si. (*un temps*). Què tal?

AF -Bé, molt bé. I tant. Ho has fet molt bé.

Aida agafa aire.

AS -Què faràs? Tornaràs molt tard?

AF -Bé (*soroll com qui té carraspera a la gola*).

AD -No ho saps. No ho saps pas.

AF -Ja ho veurem, doncs.

AS -Si, aquestes coses són així.

AD - Guanya qui marca més gols?

AF - Un partit són noranta minuts.

AS -Ja ho veurem.

AF -Si.

S'acosta al llit, s'estira. Es gira. Es torna a girar. S'aixeca. Es mira el matalàs. El toca, com qui mira quelcom totalment nou i al·lucinant.

AS -Sempre igual.

AF - Com era aquella paraula?

AD -No ho arribes a atrapar.

AS -Ets com el repicar de la vidriera

un cop el pany esberlat

i el vent que s'alça. Bufa.

Escampa. Se'n va.

Queden vidres trencats.

AD -Ets com el pap ple després d'empatxar-te

el misteri després de la tragèdia o

l'enyorança després del crim:

sobres, senzillament. Su-pèr-flu-a.

Aida agafa aire. Fa un sospir, cansada. Un temps.

AD -(perplexa) I ara què...

AS -**Cal esperar.**

Aida creua els braços com un nen enfadat a qui no li deixen fer el que vol. Aida es posa al seu costat fent amb el cap que sí, com qui li intenta fer entendre a un nen quelcom evident.

AS - l'efecte de la medicació.

AD -Però no era ja... Tot allò?

AS -Bé, cal esperar els efectes d'ara. Allò eren els primers efectes. Ja has entès el relat?

Un temps.

AF -Però llavors...

AS -No, però llavors, no. Ja està. Has entès el relat?

Un temps.

AF -(*compungida*) Però llavors...

AS -Què! Ja està. Només has d'esperar, tampoc és tan difícil!! (*to sobtadament tirànic*) Espera!!!

AF -Però llavors... I.. (*mira cap amunt, al voltant, com si esperés veure arribar algú. Canvia de to, com qui no veu ningú pero es resigna a esperar i en això hi troba la seguretat*) Potser podem esperar.

AD -Vols dir?

AS -Si. Tan sols cal esperar, i ho sabrem, si cal esperar.

AF - Tan sols cal esperar.

AD -Si, oi? (*neguit sobtat*) Però llavors...

AF - Es cert.... Llavors...

AD - Fins quan?

Aida mira al públic, amb cara d'espantada. Negre

3.

El mateix escenari. Aida va vestida amb els parracs de la camisa de dormir que duia al principi.

Pels gestos que fa sembla que llegeix un llibre enorme que ningú no pot veure. Reprodueix exactament el mateix gest que al principi: acaba una línia, somriu. S'aixeca, va al mirall. Al mirall apareixen les accions que ha realitzat a la primera part, que al principi són similars a les que fa n'Aida ara.

-(cantussejant) “Als núvols, amb temps i una nana,
puc esperar que es moguin les muntanyes...”.

Es mira les mans, les gira del dret i del revés.

AS -I no, encara no brilles.

Tanca els ulls. Un temps. Els obre, perplexa, mira al voltant.

AF -I tampoc pots levitar...

AD -Què cal fer?

Aida s'ajup, mira el llibre invisible. Ara és més petit, el pot aguantar com si fos un diari. Passa un parell de fulles.

-13 de desembre. El Papa ha tancat els llimbs. Sembla que ja no estan de moda.

Passa un altre full

-29 d'agost. El Dalai Lama haurà de tramitar un permís especial de l'administració xinesa. Caldrà que la tria de la seva propera reencarnació sigui aprovada per la directiva del partit.

AF - (irònica)Aviat emetran una ordre de detenció per Godot... I per empresonar-lo esperaran a la porta de comissaria, aviam si arriba...

AD -(irònica) Si, i inclús et creuran quan els expliquis els teus deliris... (amb un menyspreu absolut cap a n'Aida) mitologia menor...

AD -Què toca fer ara?

Aida fulleja el diari invisible, que ara sembla més aviat de la mida d'una revista. Fulleja com qui cerca una resposta en un article que ja ha llegit. S'atura. Llegeix. Llavors parla.

AS -Hauries de provar de plorar.

Aida mira perplexa, com si no entengués. Canvia de rol i gesticula com si fos una nena petita plorant. Torna al primer rol, mirant inclús amb més perplexitat.

AS -Si... Teatre... Les muses... Catarsi... I tal.

Aida mira, encara perplexa. Llavors va a un racó, s'ajup. Es posa feta una pilota. Deixa anar un sanglot. Plora una estona. Es lleva, i torna.

AD -Què, millor?

Aida s'encongeix d'espatlles. Torna a fullejar la revista.

AS -(llegint) Els vicis i les rutines es compensen amb vicis i rutines: per desfer una addicció s'emprarà una altra droga, per a desfer una obsessió s'emprarà una altra cabòria.

Cerca un altre passatge.

AD -La compensació pel contrari rarament funciona: ningú s'ha curat de mals d'amors fent-se cèlibe, ni resguardat de la mort vivint més. En afeccions lleus s'obtenen resultats raonablement raonables, i en alguns casos inclús bons. L'estabilització es pot fer, però el que resulta crític és la reducció de les dosis, la rehabilitació.

Passa alguns fulls.

AF -La medicina psiquiàtrica és com una societat de reincidents habituals: la rehabilitació dura per sempre. Si no, l'altra opció, amb una tradició molt més llarga, però no tant fàcil d'aconseguir, és l'alliberament.

Aida recorda, allunyant la vista de la revista.

AF -L'alliberament... És un procés bastant senzill, però no gaire fàcil de trobar: és com estar en una de les torres bessones cercant una porta verda que acaba de travessar un conill, just després de veure'l passar corrent vestit amb un vestit ridícul brandant un rellotge de cadena mentre cridava que

feia tard. Has vist el conill, i la porta, però ara no la trobes, no saps on és. I mentre cerques, no pots evitar pensar: i si és ara, que l'avió s'estimba? I també, que és encara pitjor: i si és a l'altra torre, on hi ha la maleïda porta? L'ansietat no acaba de funcionar quan es tracta de trobar la sortida.

AD - El més senzill és aconseguir mirar. Veure-hi. Llavors descobreixes una de les coses que tenen les portes interiors: que la tens just davant, o aquí a la vora. L'obres, i hi entres. El més curiós amb aquestes portes, és que travessar-les acostuma a implicar que desapareixen: hom veu que abans i després no son gaire diferents, que tot queda a la vora, tot i que també s'és capaç de recordar el pantà on estava enfangat abans. Inclús, tornar-hi a caure.

AS -Potser el més semblant a aquesta sensació és quan surts d'una parada de metro que no coneixes i, divagant pels carrers, acabes arribant a una cantonada familiar. Fas un tros d'un camí que ja coneixes sense adonar-te'n, i de cop alguna cosa fa clic, i te n'adones que fa clic, i el punt de vista canvia, el sentit de l'orientació se't ressitua, veus el vell amb nous ulls.

AS -Però tampoc acabes de saber quina línia has d'agafar, per arribar-hi... Precisament és això, el difícil: per l'alliberament, no saps a quina parada has d'anar.

Un temps.

AD - I amb... Drogues?

Fulleja la revista, que ara ha esdevingut un llibre petit. El fulleja, però cada cop és més petit, i li costa més passar fulles. Al final, troba un fragment, però el tamany de la lletra li fa llegir amb dificultat.

AF - (veu de doctor, progressivament accelerada) L'experiència mística es pot induir amb substàncies de farmacologia ben coneguda, i molt probablement han estat emprades de forma regular en el gruix de la població durant mil·lenis en diferents cultures. Es devien emprar principalment en àmbits rituals, on en reafirmaven la simbologia i la significació. Alguns autors suggereixen que també tenia un rol, sobretot preventiu dels trastorns psíquics. Comencen a haver-hi teràpies experimentals i assaigs clínics que apunten en aquesta direcció, tot i que el sistema

repressiu internacional en limita àmpliament l'ús en un context clínic. A més, la gran variabilitat inter-subjecte dels efectes comportamentals i subjectius, així com la importància aparent que pren en termes vivencials fan que resulti impossible aplicar-ho en protocols psiquiàtrics habituals donada la *(aquí ja no pot llegir res, segueix intentant-ho)*... tot i que... impacte comercial...

Aida gesticula que ja quasi no pot aguantar el llibre i després gesticula com si el llibre s'hagués esvaït en un plop i fa una gran cara de sorpresa. S'aixeca. Pensa. Mira al costat.

AS -Vols dir?

AD -Va.

AF -Conta'ls la veritat.

AD - Si. Bé. No.

AS – La mentida. El teu deliri inventat.

Aida mira al seu costat, amb posat greu, sense estar convençuda de si ho ha de fer. Canvia de rol, i afirma lentament, com qui intenta convèncer d'una idea de la que està convençut.

AF -Vivíem totes juntes al llac.

AD -Érem sers del món oníric, però el món concret era a l'abast, tranquil, a la vora. Tothom hi entrava i en sortia, inclús sense adonar-se'n, com qui va a passejar per qualsevol carrer, i acaba a la casa d'algú qualsevol. Que diu que vol entrar? Passi, passi. Que no? Doncs res.

AF - Filàvem els fils que la gent deixava en els somnis, rèiem i cantàvem. I passejàvem per les riberes del temps. Totes vivíem dels encenalls de bolets florits a la rosada. Els follets ens els regalaven, trapelles i disciplents.

De tant en quant a algunes ens tocava fer de musa: sentíem els precés d'alguns lliures, ens arreglàvem al reflex del llac i un cop ben guapes, o ben terribles, segons el que fes al cas, vinga, a treballar. En dèiem anar a fer d'arquetip. Ens acostàvem a l'humà, n'agafàvem els pensaments i n'endrecàvem els fils, per a que els pogués entreveure. Quan els mig veia, els agafàvem i l'ennigulàvem, l'obsedíem i el burxàvem. Un cop fet això, ben aviat venia l'huracà, l'huracà de les paraules. Llavors el lliure

perdia el món de vista, ocupat en gests compulsius i tresscar sense parar. A vegades tot allò duia el seu fruit. A vegades no. Si tot plegat era inútil, el deixàvem estès,

AS - tombat

AD - i desfet

AF - ben lluny de la realitat.

AS -I en fèiem befa.

AD - Bé...

AF - Si.

AD - Però a vegades anava bé: aquell treballant filava i filava i feia un caramull. Llavors el cuidàvem, li anàvem donant pistes del camí a seguir. I el caramull el posàvem a la panxa, i se'ns inflava mica a mica, fins que s'aconseguia fer el part. Podia arribar a ser molt llarg, tot plegat.

Durava dies, o setmanes, i a sobre ens havíem d'acostumar a aquests cicles que tenen els lliures. Tot sovint ni n'eren conscients, de nosaltres. Tan sols tenien aquesta obsessió, i no sabien com desfer-se'n. Es cansen tan aviat! Sempre igual: o estan cansats, o neguitosos, o atabalats per alguna cosa. La musa allà, a mig parir, i aquell dormint.

AS - Però n'hi havia prou a tornar a burxar-los, embullar-lis els fils, i hi tornaven... Paraules i paraules, i els follets portant tubs d'aquí cap allà, d'aquí cap allà.

AF -I llavors s'acabava el part, i sortia aquell típic grapat d'esfilegassats fent una pilota de melassa espessa i brillant, aquell teixit tapit que queda en el text ben escrit, en la boira de les idees noves, o en la llum d'un quadre reeixit.

El lliure mirava la criatura sense veure aquella lluentor brillant que nosaltres agafàvem. Tornàvem, ballant i festives, i ho mesclàvem amb la cistella dels encenalls, en fèiem un festí i ens tornàvem més materials. En els millors temps, érem tant concretes que inclús ens entreveïen desperts, els lliures, i llavors amb el crear i el part les melasses eren espectaculars. Festes i riures que duraven

dies... I després venia la pluja de l'oblit i els follets descansaven i nosaltres ens llevàvem lúcides i fresques i tornàvem a filar el somni amb el temps. Fins que n'apareixia un altre, d'aquells trescadors de fils.

Es gira i no veu ningú.

-Tan sols deu ser un record...

Es torna a girar.

AD -Eo... (*en veu més alta*) Eo. (*un temps, cap reverberació. Aixeca les celles*). Ningú...

AF -

La resta

és silenci.

Aida para l'orella, com qui sent una antiga melodia

AF -Ja fa molts anys, d'això

AD -Tampoc te'n recordes

AS -El temps dels grans festins!

Aida afirma amb el cap, convençuda.

AF -Parts continus. (*Aida ho acompanya dels crits corresponents*) Banquets i banquets de melassa.

(*Aida en recrea els gests*) Érem tant materials!

AF -(riu amb el record) I els follets, panteixant, cansats.

AD -

Perdien l'esma de tant córrer.

AS -

Mai has tornat

a veure això.

Qui? Qui creu en follets?

AF -I aquell, amoïnat d'aquest vil món per viure amb cucs més vils encara, i tu a punt de rebentar, amb un altre grapat de melassa a la mà, allà (*Aida fa més crits de part*)

AD -Encara no ho recorda.

AF -(eructa)

Aida esbossa un somriure, gronxada pel record.

AS - I com vares passar fam després.

Aida desferma un riure sarcàstic. Després un silenci rotund. Un temps.

AD - Tot era tan escadusser...

Aida mira, tota perplexa, intentant recordar. Però no surt de la perplexitat.

AD -No ho recorda.

AF -I el que en entreveure't va escriure que la mort vindria i tindria els teus ulls...?

AD -Tampoc?

Aida sembla voler capturar un record mig esborrat.

AS -Potser recordarà els temps antics.

AD -I el del riu, aquell el que ens espiava,
quan rentàvem roba, i jugant quèiem al llac.

Ens tiràvem les unes a les altres i rient i molles

quan en sortíem ens barallàvem i ballàvem.

Plegàvem la roba i ens fregàvem amb d'oli,
per brillar encara més, i semblar més materials.

Fèiem que no el vèiem, rient, jugant, corrents.

Quants cops ho vam fer, i ell feia que no

veia que no ho sabíem que hi era, ell.

Aquell pensava en l'alegria dels actes

i la joia de l'eternitat. I, marxava

AS -amb una trempera considerable, també.

Érem tant materials! Ni tan sols li agafàvem

els fils, només li remenàvem. Amb un buf.

AD - de tipus agut.

AF - No hi veu solució, ni se l'imagina.
es queixa del viatge inenarrable,
de tenir la família tan llunyana.
Un cas típic de síndrome d'Ulisses.”

Un temps.

AS - *(decidida)* Aquí tenim el navegant.

Aida somriu una mica, malgrat que la tristor la domina. Fa un gest a la seva esquerra, després es corregeix i a la seva dreta.

AF- És igual... *(sospira, explica una història que coneix bé)*

Una tècnica nova, volien provar.

de trasplantament experimental.

Induir una experiència extra-corporal

i atrapar-lo amb una trampa de Faraday,

AD- *(molt ràpid)* que és com una gàbia molt grossa que no deixa sortir els camps elèctrics.

L'induiren mitjançant l'estimulació elèctrica de la junta tempo-parietal esquerra. La idea era fer la dissecció i el trasplant i després tornar al pacient arraconant-lo amb la gàbia. La operació va funcionar, però la trampa de Faraday no va anar prou bé, i el seu cos subtil va anar a parar qui sap on *(Aida fa un gest difús indicant la seva dreta, és a dir l'esquerra de l'escenari. Sospira, s'aixeca, va ben bé al mig de l'escenari).*

AS -Ara escriu des d'un lloc ben estrany. Encara aguanta un finíssim enllaç amb el seu cos físic, aquí devora *(indica el que hi hauria a la dreta de l'escenari)* però no el sap veure per seguir-lo i tornar.

AD -Si la connexió es trenqués, moriria. És això, precisament, la mort. A vegades, si s'estira molt però moltíssim, en allargassar-se la connexió baixa més avall en l'espina dorsal. Quan s'allunya del

tronc cerebral aquest s'apaivaga i el sistema autonòmic es retura: llavors ja no respira, el cor quasi deixa de bategar. Potser un dia es trencarà del tot. *(arriba un tub)* Però encara arriben, en tongades...

Aida fa un gest com de no, t'estàs distraient. Torna a centrar-se al mig de l'escenari.

AF -A una banda, la seva ment *(apunta amb una mà)*, Les idees i els pensaments, i el que sent.

AS -A la dreta, el seu cos *(apunta amb l'altra mà)*. És a l'habitació del costat, en un llit, amb el registrador del cor que va fent bip, bip, i l'olor de desinfectant.

AF -I la seva ànima, a saber on ha anat a parar.

Aida al mig, amb els braços estirats queda en evidència, però arronsa les espatlles, gesticulant que no ho sap. Després es gira i va cap al tub tranquilament.

AS -Allí ha trobat criatures amb característiques insospitades, i compon el que semblarien articles de divulgació o cròniques d'un viatge, que arriben en voler escriure els mots, junt amb totes les instruccions d'anar al llit, o llevar-se, o respondre a tal persona, o anar a cagar.

Aida s'ajup per mirar el tub.

AF -I sense follets, ets tu qui ha de passar els missatges, i com que ja no la veus, la melassa, és ben difícil distingir-los... i S'han de tastar, tots. Si hi hagués una mica de melassa, una miqueta. Una miconda de no res.

Aida mira el text del tub des de tots els angles, com si cerqués un angle de llum que li permetés llegir una lletra massa petita.

AD -Tongades de tubs que tu ja no saps distingir.

AS - Ja no veus la melassa...

Aida va llegint el text de dins el tub. Aixeca el cap, intenta veure si encara veu els espectres del públic, però no ho acaba de veure clar, si els veu o no. Torna a llegir el paper en veu baixa i ho explica als espectres, malgrat no estar segura de si hi són.

AD – Pobre...Realment, sempre amb les mateixes obsessions... Parla de les llàgrimes del temps, de la nostàlgia del futur, de l'oblit del somni i de l'immens oceà que resseguia quan...

S'atura en sec. Aida escolta. Sembla que no és res. Torna a mirar el paper, el gira del dret i del revés.

AF -Res...

AS - Abans enviava melassa pels tubs tot sovint. Però deu estar molt dèbil. I ja ha passat molt temps, de l'últim cop.

AD -Si, tant?

AF -Ja no tornarà

Un temps.

AS -Ni en tornarà a enviar.

AD - S'ha acabat el tenir melassa.

AF - Ni tornar a veure els fils.

AS - Ni somiar.

AF -Tots els lliures somien...

AD -Si, els lliures si.

Mira al lluny, intentant veure si els espectres encara hi són.

AF -I els espectres, somien?

S'arronsa d'espatlles, sense saber si els espectres i són, ni la resposta.

AD -Potser tothom somia el mateix, però ja ningú no ho recorda...

AF -Tu també somies, ara. Deus ser que també ets lliure (*riure sarcàstic*).

AS -
Però no, tampoc no ho recordes... Tot això que fem durant la nit i que els més lúcids, els més lúcids tan sols, tan sols en recorden un instant.

AD -Tu també en recordes. Aquell de l'altre dia.

AF -Fa molt, ja?

Rumia

AS -No ho saps.

AF -Tornaves al bosc. Què contenta estaves! Però no eren aquell fluir brillant i càlid del record d'abans de la infància, no. En arribar notares que la fressa dels arbres pel vent l'obaga ja no sonava, ni veies el reflex de la lluna en el mirall obscur del llac. Tot feia olor de final de partida, com quan el partit ja està sentenciat, i el temps s'està esgotant. Les nimfes no hi eren, i el bosc cridava un silenci moribund. Cregueres que estaves perduda, però tan sols per un instant veieres els fils. Vas veure els fils returats, grisos i decrepits, i vas reconèixer cadascuna de les nimfes en els seus cossos de llum apagats. Alguna encara amb el gest d'un crit a la boca, una altra amb la mà en un gir impossible. Semblaven tant velles!

Branques retorçades,
com troncs incorporis
torturats pel vent.

Al final no ho havien aconseguit. Els animals havien fugit, i els arbres s'esqueixaven mentre el bosc es lamentava en el silenci de la soledat. Els lliures les havien oblidat, i sense melassa devien estar tant encarcerades que no foren a temps de capbussar-se quan va arribar la pluja.

AD -Et vas despertar plorant, te'n recordes? Plorant llàgrimes de ràbia, de venjança, i de desesper.
Quasi desitjaves que t'hagués atrapat a tu també, la pluja.

AS -Llàgrimes de desig

AF -del diluvi de l'oblit.

Aida para un segon, mira al voltant com si amenacés pluja. Para la mà, com per comprovar si plu.

AD -Aida... Vols dir?

AF -On, plourà?

AS -(burleta) On plourà, on plourà.. Però on vols que plogui?

AD -(*enfadada*) Però aviam. On ets? On plourà on plourà.

Un temps. Encara remuga a mitja veu. Es posa al seu costat, com qui mira un nen petit aviam si se li passen els morros. Després adopta una expressió nostàlgica, com qui recorda la infància llunyana.

AS -(*com qui vol tornar a començar amb bones*) I els somnis dels temps antics, els recordes?

AD -(*to de cantarella*) Recordes els somnis o somies els records?

AS -Recordes com va acabar.

Aida afirma que si d'un gest.

AF -Era tant fàcil, als vells temps... Però aquells marxaren a les ciutats, i el trescar no feia panxes grosses, i la melassa anà escassejant. Dels fongs i la rosada encara en vivíem, però els follets anaven cada cop més pansits, i les nàiades començaren a desenvolupar comportaments obsessius. Tot ho trobaven brut. Rentar, rentar. Sempre, la roba s'havia de rentar, contínuament. Tot i viure dins l'aigua. Aquí hi ha gent així. En diuen una neurosi, és un trastorn... això, un trastorn obsessiu compulsiu, en diuen per aquí. Rentar, sempre. Tot brut. Els lliures d'ara creuen que ve lligat a un trastorn bioquímic. Però això per una nimfa no té massa sentit... Les nimfes són fetes de llum, només tenen cos eteri...

AD - Altres diuen que és degut
a “la falta de mite, de desig i de rol social”. Potser (*s'arronsa d'espatlles, com un nen que sap la lliçó, però li és igual creure-la o no*).

AF - Començaren a envellir, lentament. Totes xarugues! N'hi havia
prou amb mirar-les per veure-ho. Com que els somnis ja no s'enfilaven, la melassa es perdia en terbolins circulars. (*refent-se*) Sembla mentida que sembli tan real.

AF - Es clar. Eres feliç en un món sense
romanços... que es va esfumar. Tornarà? No ho saps pas. I en canvi, ara, tots els follets tancats en caixes... Els més petits aixafats dins la ràdio del cotxe, i els lil·liputs suant als xips dels ordinadors.

Velocitats quàntiques, si, però tots esclavitzats.

El públic s'il·lumina lleugerament. Aida mira el públic.

AD -No deuen recordar els follets...

Aida amb la mirada perduda, entre reflexiva i melancòlica

AS – En aquell temps encara no havíem arribat a això d'ara, però es feu evident: necessitàvem melassa o acabarien, les nimfes dels llacs. Ja quasi ningú recordava l'últim cop que havia fet de musa. Només volien rentar, rentar, rentar. Cada cop n'hi havia més, d'atrapades. Llavors les majors, fent un gran esforç, prengueren la iniciativa i ordiren un pla.

Vist que els lliures no pensaven més en nosaltres, potser ho farien més si érem a les seves ciutats, i teníem els seus cossos. Agafaren les més sanes, els hi donaren un cos d'infant, i les endinsaren al riu de l'oblit. Primer, l'infant creixeria, i mica a mica recordaria l'origen real, i amb el record tornaria a veure els fils, i a saber-los embullar.

AD -Els follets triaren el cos. I quina sensació, quan te'l donaren! Aquella bafarada de l'entreteixit del viscut... Tot era encara difús i immaterial: el món oníric d'un nadó. I tot aquell mar d'hormones i electricitat, bombejars febrils... Vinga coses d'aquí cap allà. Ostres! Què intens deu ser el néixer pels lliures! Vas pensar. I quants estímuls! No és estrany que no ens vegin ni ens facin cas... I ja dins del cos, t'enfonsaren al riu...

AF-I l'aigua fresca i l'oblit ho va cobrir tot de nou, i et vas endinsar en l'ignot inconegut, per uns anys...

AS -I el nom. Cal parlar-ho, el nom. Un humor ben sarcàstic, els follets. No ho van dir, però del cert que ho sabien. Reien, trapelles. Deien “té, aquest cos”. I corrien, intentant dissimular. Però ja els veia, ja, el riure se'ls hi escapava per sota el nas.

AD -Es deia Aida, el nadó, els pares de la criatura ja l'havien decidit. Aida. A qui se li acut triar un nadó amb el nom d'un personatge oníric. Si tot plegat era per ser més material!! I a més un personatge d'òpera.

Aida fa una ganyota de disgust, com qui menja un iogurt caducat.

AF -Quin mal invent, l'òpera.

AS - Als lliures els costa un esforç immens, i quasi mai se'n treu res: el mínim desajust esguerra els fils,

AF - i quan no s'esguerra, aquest estil tan líric fa la melassa empallegosa. Costa un munt de digerir. (*Aida fa una expressió de disgust manifest*)

AD -Així que els follets et deixaren allà, amb aquest nom ridícul,

AF -d'exotisme i lirisme empatxat, d'una farsa inútil

AS -feta per aconseguir els dissenys del que es diu un drama líric.

AF -Aida. Realment... Quin nom de merda.

Gesticulació d'òpera, gestos ampul·losos i buits, amb crits de silenci. Un instant de repòs.

AD - Però saps dir que és mentida. Saps que és mentida.

AS - És

mentida.

AF - Qui creu en follets, Aida?

AS – Aviam. És prou senzill. Ja ho intentares fer entendre al Doctor. “Però igual que vostè creu en els seus neurotransmissors però no n'entén els mecanismes d'acció precisa, suposo que també canviaria de creença si algú li aclarís de forma més clara l'origen dels somnis i la seva materialització, no? ”

Aida fa com qui estigues estirat a un divan intentant explicar a un psiquiatra que de fet és el pacient qui té raó.

Aviam. Un ser viu que es reproduïx no és més que cert acoblament entre molècules. Estem d'acord? Per a que això funcioni, falta que aquest acoblament sigui extremadament precís, oi?

En els lliures, els humans, per entendre'ns, aquest acoblament inclou l'anatomia i la bioquímica, igual que en la resta d'animals, i en els vegetals. El que fa la diferència és un cert acoblament

electromecànic, una xarxa densa d'interaccions. Això és el que els antics en deien la forma, la forma dels sers vius, el que els diferencia dels cossos inerts, i dels morts. Un acoblament d'oscil·ladors electro mecànics formant una xarxa densa, se'n diria avui. La matèria condiciona aquesta xarxa densa, i aquesta xarxa densa fa funcionar la dinàmica de la matèria, és un principi prou senzill.

AF -I li intentaves fer entendre, les nimfes i tot plegat... “Tampoc és tan difícil, no? N'hi ha prou en entendre la diferència entre un grapat d'àtoms d'hidrogen, carboni i oxigen, amb cosetes flotant al voltant, i un ser viu,”

AS - com un llangardaix

AF - o un parameci.

AD- o... o un esquirol.

La diferència és que les nimfes, les muses i els follets tan sols tenen estructura en el cos subtil, per això hi han d'interaccionar, amb els sers materials, per a seguir existint. És d'aquesta substància que estan fets els espectres i els arquetips. I les nimfes, també. El fer de musa senzillament consisteix en endreçar l'espai dels actes creatius, igual que els arquetips dels llops endrecen els seus actes de cacera, o que els follets dels cérvols els ajuden a córrer i amagar-se.

Les nimfes s'originen a partir de l'emanació de les plantes i l'aigua, de l'energia sobrera del seu metabolisme. Però necessiten els lliures per a tenir forma, i per saber el que estan fent. Només son substància onírica, no tenen un cos en si. Es clar que a vegades poden tornar-se materials, però això és només quan fan de muses i s'atipen de festins i bacanals, és una mica més complicat.

Aida segueix gesticulant com si parlés amb el psiquiatra. Les veus van per separat, com qui comenta la jugada mentre mira la televisió sense molt interès.

AF -Recordes abans, quan la gent espontàniament ho intuïa? N'hi havia prou en aparèixer, ni tan sols calia ser vista. Sentien que les muses eren aquí, i es posaven a treballar, sabent-se inspirats.

AD -En quin món hem anat a parar, on el més sensitiv dels humans no es sap adonar del més primordial de les intuïcions quotidianes... De què serveix pensar si no pots ni intuir el viure...

Sempre ho deia, el Doctor:

Ara, els gestos de n'Aida i la veu tornen a coincidir.

AF -(veu de doctor) “Però pensa de ver que podrem distingir una dona d'una nimfa?”

AD -Ai, calla!

AS - I a més, perquè poses aquesta veu?

AD -P Si el Doctor és una dona...

AF -Tu el que voldries és tornar a enfilars els somnis del teu navegant...

AS -Te n'has de fer a la idea. Ja no brilles. I mai tornaràs a veure els fills.

Aida torna als gestos de parlar amb el psiquiatra.

AD - “Com pot distingir entre una dona i una nimfa? Si no veu els fills, ni la llum, ni la melassa. Si no veu res d'això les nimfes no existeixen, ni el destí, ni la vida. La diferència entre l'esguard del món i l'esguard d'una mirada és aquest veure, el saber reconèixer aquest petit clic fa la diferència, res més.”

AS - Tingueres temps... Inclús arribares a pensar que ho arribaria a entendre.

AD - “Els antics empraven una terminologia horrorosa, en deien la matèria i la forma. Molt poc pràctic. Ara, els mots són més adequats, però com que ja no les veieu, aquestes coses, doncs ara potser és pitjor i tot.”

AF -Corporeïtat i flux és el mateix. Els sers vius només són corporis quan el flux funciona.

Recordes aquella vibració visceral? Quan et tremola alguna cosa en el cos, però no acabes de saber què és? És el flux, el mateix de quan les coses s'endrecen soles, quan surt aquell degotall de paraules que semblen destil·lacions de sentit. En canvi, ara tan sols veus remolins, remolins que acabaran fent els desgavells del fiblons.

AS- No ho hauries d'haver fet. Vols dir que no vas parlar massa?

AD -Estaves molt malament. Ja no senties el teu cos eteri, i físicament estaves desapareixent... Et posares molt neguitosa.

AS -I vas fer el que no hauries d'haver fet mai.

AF - No et veia, en l'eteri, seguia perdut

AD –Però tu deies no és així, això, no és així. Pobre il·lús... “Mira, tens davant una nimfa que està aquí per fer-te de musa, no ho veus? La feina d'una nimfa és guiar la teva intuïció. Jo ja n'estic fent més del compte, t'ho estic explicant. Així que posa't a treballar”

AF - I vas brillar i brillar per a que ho veiés, si, vas brillar. Fins que un bon dia el record dels somnis va marxar, i ja no et quedava més llum. T'havies assecat.

Aida assenteix amb el cap, pensativa.

AF -Ben mirat, no som més que un automatisme estúpid dissenyat per reaccionar sobre les deixalles dels actes del nostre voltant.

Aida mira al voltant com si hi haguessin paraules flotant.

AF - Deixa't estar. Pots donar-hi moltes voltes, però arriba un punt en que han de sentir-ho. És com fluir, com la música: son només sons, però és amb el flux que s'endrecen, i esdevenen diferents del soroll. Al cap i a la fi, la música també és deixar-se anar.

Aida para l'orella.

AD -Tu sents alguna cosa?

Para l'orella.

AS -I doncs?

AD -et remord el rumor,
el rencor de la remor.

El record de la lliçó,
o l'oblit de la foscor.

AF - (com qui cada cop afegeix una nova rèplica al que s'ha dit) la rèmona... El renou. El rumor, l'udol, l'estol, ell sol. Tot sol.

AD -Deixa't estar, d'enrenous!!

AD -cada vés

cada bes

cada vers

cadàvers

Un temps.

AD -Espectres?

Aida nega amb el cap. Un temps.

AF -Però vols dir, que hi són?

Mira al lluny, intentant veure si hi són.

AF -EEEEooooo

AS -(veu de nena petita) Ningú.

AD -Salveu-me. Sóc tendra. Sóc innocent. Vinga.

AF-(compungida) No he fet res.

AS -(fa com si pogués una banderola ridícula) Innocent...

AD – (cridant molt agressiva)No em mireu com un borratxo disfressat de Batman en hores baixes!

Aida es reprimeix. Camina cap aquí i cap allà intentant calmar-se

AS -Veure el destí d'un cop d'ull és com una putada. És com una migranya d'ull. I acabes sempre de corcoll, patint per arribar massa tard. O massa abans.

Aida aixeca el cap com si hagués d'entrar algú en escena.

Un temps. Mira un rellotge que no té. Aida s'arronsa d'espatlles.

AS -Tan sols ets una nimfa que es tortura perquè no sap admetre que no hi és, que no existeix.

AF -No passa res. El temps ha passat,

aquí no t'hi esperen.

Ja ets aquí, has arribat.

El gest fet. Paraula dita.

Ja està.

Aida nega amb el cap.

AF - Que si que hi ets.

AD -Bé, que no hi ets del...

Aida fa un gest brusc per aturar una discussió que ja coneix bé.

AS -O una actriu que parla sola i es pensa que és l'encarnació d'una nimfa que a vegades fa de musa. Potser ets un tub que es pensa que és una actriu que és una nimfa... O un tubèrcul que es pensa que és un tub. Què deuen somiar els tubs?

AF -I els tubèrculs?

AD - Fer una o amb un canut?

Un temps.

AD -Què més queda per dir?

AS- Ja no saps ni quin rol t'ha tocat fer, ni quina cursa t'ha tocat córrer.

Ets front uns espectres que no veus, i ells segurament no veuen més que el comentari buit front a l'escenari desert del viure.

AS -Ni saps què deu ser això,

AF -Una tragèdia en tres actes,

AD -o una cursilada de psiquiatra.

Un temps. Aida mira al públic.

sembla ara una silueta. La llum del fons va palpitant lleugerament al ritme de la respiració de n'Aida. La llum del tub s'apagarà lentament..

Aida balla suaument, seguint una melodia inaudible.

AS-Ho notes, oi? L'última engruna d'intuïció està a punt... a punt a punt de caure. Ara... Ja està. Ha marxat.

Es mira. Mira al voltant. Mira al forat per on venen els tubs. Mira el forat de l'altra banda. Fa un gest de sorpresa pel que veu. Segueix mirant. Somriu. Torna al centre de l'escenari. Gira a la seva dreta, s'atura. Mira a l'esquerra. Sembla que vol marxar, però no arriba a arrancar. Es queda al mig.

AF -Però no sents els rum-rums imminents?

A partir d'aquí les veus de n'Aida aniran pujant progressivament, fins acabar esgargamellant-se. Al mateix ritme, la llum deixarà de seguir la seva respiració i s'anirà fent més i més intensa.

AD -Encara creus que vindrà?

AS -Qui?

AF -No ho saps?

Aida mira si plou.

AF -Ja ha vingut?

AD -No ho saps pas.

Cau un tub. Just després un altre.

AF -I què fa?

AS -Espera

AF -Qui?

AS -Com, qui?

AD -Què?

AF -Com, qui?

AS -Qui espera.

AD -Ah! Es clar. Tu, esperes.

AS -No.

Aida es refrega la cara, enrabiada pels malentesos. Van caient un munt de tubs més, però ella ni hi fa cas.

AF -Qui vindrà?

AS -Com?

AF -Que qui vindrà.

AD -No ho saps.

AF -Com? No? Ah! Ja no ho creus?

AD -El què?

AF -Que vindrà.

AS -Si.

AD -Ah, i perquè no?

AF -No. Si creu que vindrà: espera.

AD -Ah.

AS -Qui?

AF -Com? N'Aida.

AD -No. L'altre.

AF -Quin altre?

AD -El que creu que vindrà.

AS -n'Aida!

AD -No! Que qui creu n'Aida que vindrà.

AS -Ah! (*un temps*)

AD -Ah.

AF -No te'n recordes?

AD -No.

AF -Vols dir.

AD -Què.

Af -L'altre?

AS -Clar que ho saps.

Un temps. Escolta.

AF -(com qui repeteix un murmuri sentit a l'habitació del costat) Rencor remor rumiar...

AD -anàmnesi, amnèsia, anèmia... Animà?

AS-La remor ja arriba... (*Aida para la ma, com qui constata que plou. Mira una gota imaginària que cau fins a la seva mà*) Ja està. Plouen paraules. Tot el sentit a pastar fang. Adéu a la melassa.

Aida segueix ballant suaument.

AD -I ella res, com qui sentís ploure (*Aida no sap si ha de riure pel joc de paraules o estar seria*).

AS -(*Amb menyspreu*) No ets més que un paràsit, una menjadora de fils.

Aida s'enfada, llença tots els tubs cap al públic.⁴

Súbita vehemència en els insults.

AS -alògic

AF -pueril

AD -alternador

AS -incipient

AF -facinerós

AD -mitja butllofa

⁴ Com que podria ser que el públic llegís el text dels tubs que se li llencen, incloc al final que hi podria haver dins dels tubs llançats.

AS -empesta -tridents

AF -llogacames

AS -crostó de terròs.

AD -pentina – guspíres

AF -assalta bressols

AS - (cada cop més ràpid) Mitja cerilla. Masovera. Cony embogit. Mala amiga.

Puritana. Pusil·làtime. Geminada. Circumflex. Esticomítia. Metacrílic.

AD - Be... Beneita!

AF - Tros de Quòniam.

Un temps. Obre la boca, no surt cap so. La torna a tancar. La llum varia lleugerament.

AF -Què deu ser un quòniam?

Aida va a seure. Respira profundament, la llum mica a mica es suavitza i torna a respirar amb ella.

Aida, immòbil, para l'orella. Un temps. Després, reparteix una mirada circular, molt lentament. La

llum encara segueix la seva respiració, que s'accelera una mica. La llum del tub va apagant-se

mica a mica. N'Aida s'aixeca i mira pel tub. La llum s'apaga del tot. N'Aida s'acomiada d'un gest, i

la llum del tub s'apaga. La llum ambient, homogènia, es va apagant mica a mica, just per veure les

últimes accions: Aida, amb renovada vehemència va cap a la dreta, està a punt de baixar de

l'escenari. Quan aixeca el peu com si anés a caure a la fossa, reacciona com qui entrés en una

piscina gelada. Mira la piscina des de la vorera, respectuosament. Mira al voltant, cercant una

alternativa. Llavors va fins el forat de la dreta, l'agafa amb les dues mans. Fa com qui agafés

impuls amb el cos i s'hi enfila dificultosament, amb esforç, per acabar lliscant cap endins. El llum

ambient s'acaba d'apagar. Negre.

Text a incloure als tubs llançats al públic

Les nimfes són unes criatures estranyes, deesses menors del món antic. Neixen de l'energia emanada de les plantes en topar amb els arquetips informats dels animals. En el vent huracanat hi veuen els crits del boig, en les gotes de la pluja bosses d'oblit. Front a això, els llacs són el seu refugi. Els follets són els seus aliats, petites criatures rapidíssimes que també connecten l'eteri amb el material.

Passen el dia filant el pensament i posant-se guapes. Quan fan de musa es dediquen a remenar els fils del pensament dels lliures per burxar-los, obsedir-los i així obtenir-ne la melassa que creen aquests quan estan inspirats i que elles mengen llamineres. En aquestes ocasions forcen la connexió de la part onírica de l'eteri amb el quotidià del món concret. A nivell sistèmic, això permet el seu entorn ecològic remenar en els motlles abstractes dels arquetips per a trobar-hi mecanismes adaptatius i solucions més adequades als conflictes presents, i a elles els permet informar millor els seus cossos eteris i esdevenir més materials.

Igual que els follets, apareixien en els relats de pràcticament totes les cultures, però amb l'expansió mundial de les successives revolucions industrials s'extingiren, incapaces d'adaptar-se a l'entorn urbà.

Algunes referències.

La banda sonora destacable durant l'escriptura es redueix al tema “Als núvols”, de l'àlbum Mentider de Marc Parrot, del que cito un verset, i l'àlbum “Vampyria”, un clàssic enregistrarat per Tete Montoliu i Jordi Sabatés. Aquest darrer pot ser un bon referent per indagar en els efectes sonors que podrien sortir de les veus encavalcades en el text, mesclant el so clàssic d'un piano de cua i el més elèctric d'un piano Rhodes. Altres exemples d'aquest efecte en diferents estils podrien ser el disc “In a Silent Way” de Miles Davis, fet de jazz muntat en “loops”, el “TNT” de “Tortoise”, potser més rock, o el “Different Trains” de Steve Reich, exponent notori del minimalisme en el que s'anomena música contemporània.

Els poetes mencionats explícitament són en Joan Brossa i en Miquel Bauçà, ambdós morts a les acaballes del segle XX, ambdós excel·lents, i ambdós amb mostres més que evidents d'una independència ferotge. També s'hi pot notar la influència de Samuel Beckett, sobretot de Esperant Godot, pel que fa a l'espera sense esperança, i de L'última Banda, pel que fa a la superposició del discurs del personatge solitari. També apareixen un parell de cites de Cesare Pavese i de William Shakespeare i alguns articles de la premsa que mostren les implicacions pràctiques d'algunes creences metafísiques com els llimbs o la reencarnació. Finalment, i potser en un registre diferent, hi ha una escena robada directament de la Odissea, la mateixa que va inspirar el Nausicaa de Joan Maragall i que en Joan Mascaró cita per explicar l'espiritualitat de la cultura hindú, rondalles diverses que mostren la presència de nimfes i follets en la cultura popular,

Pel que fa a la literatura científica, he intentat incloure algunes de les principals vies del que es podria anomenar “aproximacions humanistes”, és a dir, teories basades en el psicoanàlisi o en l'antropologia cognitiva, junt amb els resultats que van apareixent en “ciències dures”, potser més properes de la neurofarmacologia i la neurociència cognitiva. També es descriu com a possible la vella creença metafísica dels viatges fora del propi cos. En el text apareix una actitud ambivalent en relació a les drogues, mostrant tant el seu abús com el seu rol ritual o terapèutic. Aquesta és la posició que es desprèn dels llibres i articles que menciono més avall. De fet, em penso que en la literatura mencionada s'hi poden trobar tots els punts de vista -incloent les cites literals- que apareixen en el text, independentment de que alguns em semblin idees genials i altres més aviat una bajanada que sorprèn que algú consideri seriosament. Les teories científiques, igual que les modes literàries, tot sovint envelleixen malament. L'únic que no he copiat és la teoria que mal explica n'Aida. Aquesta teoria, o el discurs delirant al voltant d'aquesta teoria, és de collita pròpia: no crec que ningú estigui en posició de poder defensar una teoria científica sobre les nimfes i el seu rol sistèmic en els ecosistemes contemporanis.

- Bauça, M. *Els estats de connivència*. Entrada de teatre. Editorial Empúries 2001
- Bauça, M. *Els Somnis*. Editorial Empúries, 2002
- Becket, S. *En attendant Godot*. Les éditions de minuit 2002
- Becket, S. *La dernière bande*. Les éditions de minuit 1997
- Bertran, P. Els follets. *Rondallari Català*. Altafulla 1993. p. 61
- Bettelheim, B. *Psicoanálisis de los cuentos de hadas*. p. 189. Crítica 1999
- Blanke O, Ortigue S, Landis T, Seeck M. *Stimulating illusory own-body perceptions*. Nature. 419(6904):269-70 2002
- Blanke, O, Arzy S *The Out-of-Body Experience: Disturbed Self-Processing at the Temporo-Parietal Junction* The Neuroscientist, Vol. 11, No. 1, 16-24 2005
- Brossa, J. *A partir del silenci*. *Antologia Polimòrfica*. Cercle de Lectors 2001
- Català, V. *Solitud*. Empúries 1997. p. 130
- Cooper, J, Bloom, E. Roth R. *The biochemical basis of Neuropharmacology*. Oxford University Press 2003
- Fericgla, J. *Els Jívaros, caçadors de somnis*. La Campana 1994
- Fisher G. *Successful Outcome of a Single LSD Treatment in a Chronically Dysfunctional Man*. MAPS Bulletin, 1999 Vol. IX No. 2, 11-14.
- Fisher G. *Treatment of Childhood Schizophrenia Utilizing LSD and Psilocybin*. MAPS Bulletin. 1999 Vol. 7 No. 3, 18-25
- Hobson, Allan. *La farmacia de los sueños. La alteración química de los estados de consciencia*. Ariel 2002
- Homer. *L'odissea*. Traducció de Carles Riba. p. 125. Editorial Alpha 1953
- Maragall, J. *Nausica*. Text establert per Carles Riba. Ariel. 1983
- Marí, A. *Vivir sin limbo*. Suplemento Culturas. La Vanguardia. p. 4, 23 agost 2006
- Mascaró, J. El Bhagavad-Gita. *A Diàlegs amb l'Índia*. Editorial Moll, 2002
- Mascaró, J. *Llànties de foc*. Editorial Moll 1986
- Rosch E. *Is wisdom in the Brain?* Psychological Science, vol. 10, No 3, 1999, pp 222-224
- Rosch E. *More than Mindfulness: when you have a tiger by the tail, let it eat you*. Psychological Inquiry. Vol 18(4),2007, 258-264.
- Sapolsky, R. *Belief and Biology*. Conference excerpt. Freedom for Religion Foundation. Vol. 20 num. 3 2003

- Shakespeare, W. *Els sonets*. Traducció de Salvador Oliva. Edicions 62 2003 p.185
- Stahl, S. *Stahl's Essential Psychopharmacology: the prescriber's guide*. Cambridge University Press 2006